

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

ig catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

tw @catalunyacristiana.bsky.social

xs @catcristiana

yt catalunya cristiana

Camí cap a la corresponsabilitat

Descobrim la contribució femenina a la Cúria romana

P 8-13

REPORTATGE

**Dones compromeses a
les diòcesis amb seu a
Catalunya**

P 26-29

La missionera de la Consolata Simona Brambilla a l'assemblea sinodal el 6 d'octubre del 2023. El 7 de gener del 2025 va ser nomenada pel papa Francesc prefecta del Dicasteri per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica.

SUMARI

9 MARÇ 2025

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Reportatge	26
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

16-17

**4.000 diaques
permanents
participen a Roma en
el seu Jubileu**

De l'Estat espanyol van
participar-hi unes 350 persones

18-19

“El Mediterrani no pot continuar sent un cementiri, ha de ser una escola de vida i de pau”

Entrevista a Mn. Alexis Leproux, vicari episcopal de Marsella

20-21

El Truc, el gos dels mossens

La Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol de Barcelona és la primera a tenir un gos de teràpia

38-39

Nova etapa de la Setmana a Santa de Tarragona

L'Agrupació d'Associacions es rejoveneix per dinamitzar-la

EDITORIAL

Principi marià

Mentre preparàvem aquest número que dediquem a visibilitzar el paper de la dona a l'Església, en el context del 8 de març, ens arribaven dues notícies rellevants en clau femenina.

Una des del Vaticà, en el sentit que sor Raffaella Petrini exerceix des de l'1 de març el servei de presidenta de la Comissió Pontifícia per a l'Estat de la Ciutat del Vaticà i de la Governació del mateix Estat, amb “la potestat de disposar i conferir” als dos secretaris generals de Governació competències específiques o tasques particulars. L'altra des del bisbat de Girona, on fra Octavi Vilà ha nomenat per primera vegada una dona com a jutgessa diocesana: María de Jesús Chávez-Camacho. Un dels fruits del pontificat del papa Francesc —reforçat en els darrers anys— és donar més rellevància i protagonisme a les dones tant des del punt de vista de la recerca bíblica i teològica com des de la seva designació per a càrrecs de responsabilitat i ministeris com el del lectorat o l'acolitat.

“L'Església és femenina, no masculina”, i “si els clergues no podem entendre què és una dona, què és la teologia d'una dona, mai no entendrem què és l'Església”, assegura Francesc en la seva autobiografia *Esperança* (Rosa dels Vents). Alhora que recorda que el principi marià és encara més important a l'Església que el petrí: “Maria és més important que Pere, i el misticisme de la dona és més gran que el ministeri.”

Unint-nos a aquesta crida de Francesc, nosaltres també, com cada any, dediquem un número especial a visibilitzar les dones a l'Església, contribuint així que cada dia siguin més protagonistes en tots els àmbits.

.....

Catalunya Cristiana

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (48 NÚMEROS)

☐ Edició paper 145€

☐ Edició digital 90€

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____ NIF _____

A/e _____

Forma de pagament

☐ Únic pagament per any

☐ Dos pagaments semestral

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària (*ompliu ordre adjunta)

*Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular del compte _____

Tel. titular del compte _____

A/e titular del compte _____

IBAN

--	--	--	--

ENTITAT

--	--	--	--

OFICINA

--	--	--	--

DC

--	--

COMPTE

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

DATA (DD/MM/AA)

--	--	--	--	--

Lliureu aquesta butlleta a:

Fundació Missatge Humà i Cristià
(Catalunya Cristiana)

Departament de Subscripcions

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Signatura del titular

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 del 13 de desembre, autoritzo la Fundació Missatge Humà i Cristià a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat, així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Fundació Missatge Humà i Cristià amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

La setmana a les Xarxes

EDUARD SALA

@edsala62

25/02/2024

Director de Càritas diocesana
de Barcelona

Gràcies, Viqui, per tantes abraçades regalades a tants “dels nostres” i a tants de nosaltres durant tant temps! Has sembrat llum, estimació i Evangeli a mans plenes i a cor obert. Ens veiem a l’altre costat

MIGUEL ÀNGEL MALAVIA

@MAMalavia

24/02/2024

Periodista

Molts no creients reconeixen que el gran referent moral del nostre temps obscur és Jorge Mario Bergoglio. No perquè sigui el Papa, sinó perquè és aquest Papa. Perquè és Francesc. Per mirar per tots els abaixats del món i reclamar justícia als magnats del Mal que els esclafen

JORDI HAMADI

@JordiHamadi

24/02/2024

Bahá’í

Gràcies de tot cor a Emilio Egea, delegat matrimonial i ministre de culte autoritzat de la Fe Bahá’í, per acompanyar-nos i ser peça clau en la nostra cerimònia. Un honor immens per a Maryanne Fernández i per a mi comptar amb tu!

PILARÍN BAYÉS

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

SETMANA DE PREGÀRIA PEL PAPA

La setmana del 24 de febrer al 2 de març, en els programes *El Matí* i *Sense distància*, com també en butlletins informatius i en celebracions litúrgiques, les notícies sobre l’estat general de Francesc, hospitalitzat des del 14 de febrer, hi eren molt presents. Al matinal, Pau Massip va entrevistar, en connexió amb Roma, el religiós dels Sagrats Cors Fernando Cordero, el degà de la Facultat de Comunicació de la Universitat de la Santa Creu, Daniel Arasa, i el president de l’Agència per a la Qualitat de l’Ensenyament en les

Universitats i Facultats Eclesiàstiques, Armand Puig.

A l’espai *Sense distància*, vam oferir tota l’última hora sobre tractaments, evolució de la pneumònia i una lleu insuficiència renal. També destaca una entrevista a l’eclesiòleg Salvador Pié-Ninot, que va recordar “la importància de la figura del secretari d’Estat de la Santa Seu, Pietro Parolin, quan el Sant Pare està malalt”. A més, oferim cada dia a les 21h el Rosari pel Papa i pels malalts des de la plaça de Sant Pere del Vaticà.

Zoom

MACIÀ GRAU

©Vatican Media

Cada dia a les nou del vespre, els cardenals residents a Roma, juntament amb tots els col·laboradors de la Cúria romana, es reuneixen amb els fidels a la plaça de Sant Pere per resar el Rosari per la salut del Papa i per la resta de malalts. Aquesta pregària, que va començar el cardenal Parolin el 24 de febrer, és seguida per milions de persones d’arreu del món, a través de mitjans com Ràdio Estel, que retransmet en directe cada dia aquest Rosari per ajudar que el Pontífex es recuperi aviat.

L’efemèride

JOAN PALLARÈS-PERSONAT

13 de març del 2020

Alerta mundial, decret a Espanya de confinament i restriccions davant l’avanç de l’epidèmia del Covid-19

Des del monestir

La nostra vocació com a Fills de Déu

**GNA. DAYANA YARAIM
CARRILLO REA**

Carmelita de Sant Josep

Hem sentit a parlar d'una nova vocació, la “vocació digital”

Al llarg del congrés “Per a qui soc?”, celebrat a Madrid del 7 al 9 de febrer, es va tractar la vocació en totes les seves dimensions: des del seu significat, el subjecte, els mitjans i la provocació, dimensions que conflueixen i s'uneixen en una crida general a descobrir la nostra participació en la missió de Crist i de la seva Església com a deixebles. Tocar la vocació des de diferents perspectives m'ha ensenyat a reconèixer-me protagonista —després de Déu, és clar— de la pròpia vocació, part del desenvolupament de la història i ambaixadora per a la provocació-convocació de més vocacions. Perquè la vocació no s'acaba quan descobrim la nostra i hi responem, sinó que en la mesura que

vivim la vocació de la millor manera que podem, i amb la gràcia de Déu, podem construir amb l'Església “una cultura vocacional”.

En el fons és una crida a obrir els nostres horitzons, a sortir de les nostres quatre parets, com alguna vegada ha expressat el papa Francesc; a ser agents de pastoral “actius” i no només del moment, agents de pastoral “implicats” i en “relació” amb la diòcesi, no només implicats en les nostres parròquies i obres, agents de pastoral que “propicien l'encontre amb Déu” perquè cadascú pugui, en aquest encontre, descobrir la plenitud que Déu li té preparada. És obrir l'horitzó i que en parlar de vocació no sigui només a religiós, religiosa, sacerdot; no; és

descobrir i viure la vocació com a Fill de Déu, així prepararem la terra si Déu hi vol fer una crida més específica. Hem sentit a parlar fins i tot una nova vocació, la “vocació digital”, perquè sí, tot indret mancat de Déu és terra de missió, tota terra de missió és terra de vocació. En la ponència final van dir els presentadors: “Necessitem consagrats per veure créixer matrimonis i famílies; necessitem famílies per veure florir consagrats i sacerdots.” Perquè tots som una mateixa Església.

Tots els que vam participar en el congrés vam tenir l'oportunitat de revitalitzar i donar un nou aire a la pròpia vocació i així sentir-nos impulsats a continuar construint el Regne de Déu. ■

Punt de vista

Viqui Molins, amiga forta de Déu

**ESTHER BORREGO
LINARES**

Treballadora social

Ella va deixar que el Senyor li anés guiant la vida

Aquests temps són durs i cal amics forts de Déu per sostenir els debils”, diu santa Teresa, i això és vigent encara avui com fa més de 500 anys. La Viqui ho sabia i ho vivia, era una amiga forta de Déu i feia vida aquella frase: “La pregària no és res més, segons el meu parer, que tractar d'amistat, quedant-te moltes vegades tota sola amb aquell que sabem que ens estima.” Tota la vida de la Viqui està fonamentada en la seva forta relació d'amistat amb Déu, amb Jesús; d'aquí n'emana l'acció desmesurada en cada tasca que ha emprès.

Santa Teresa al llibre de la vida diu: “Aquest és el nostre engany, no abandonar-nos del tot al que el Senyor fa, que sap millor el que ens convé.” Ella

va deixar que el Senyor li anés guiant la vida. Sí, la Viqui és enèrgica, un pèl hiperactiva, creativa, riallera, però, sobretot, és una dona que ha gaudit de la vida, i dic “és” perquè continua viva entre nosaltres.

Sorprèn com una persona que nova deixar d'anar d'aquí cap allà trobava i reservava temps per estar a soles amb Déu. He trobat a faltar molt les eucaristies a Ítaca. Lluny de ser una estona forçada, encotillada, vam aconseguir que esdevinguessin un encontre profund, d'uns amics que ens reuníem un dimarts al vespre per reviuir aquell primer sopar. Com gaudíem d'aquelles estones! Ens feien tant de bé! Eren petits tastets de cel.

Ressonen avui aquelles paraules

que cantem: “*Vuestra soy, para Vos nací: ¿qué mandáis hacer de mí?*” La Viqui va ser un suport molt gran per a moltes persones que vivien situacions molt vulnerables, però també per als qui en el nostre camí dubtàvem i trobàvem entrebancs. Ella hi era i, en alguns moments difícils que vam passar, sempre repetia: “No passis por, filla, que soc jo i no et desepararé, no temis.”

De ben segur que avui somriu i ens mira amb aquella picardia tan pròpia seva pensant, com Teresa, “per acontentar del tot Déu no havia de deixar res per fer”. Per això, la capseta i el cor que t'emportes està plena a vessar de molts i molts noms. Gràcies, estimada Viqui, per tant i per sempre, per ells, per elles, pels que vindran, i per mi. ■

La Creu que ara pateixen tants germans cristians arreu del món avui ens condueix a Síria

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**
Arquebisbe de Barcelona

Aquest dimecres hem iniciat el temps litúrgic de la Quaresma amb el ritu de imposició de la cendra. Amb aquest gest reconeixem la nostra fragilitat i necessitat de conversió a Jesucrist. Tenim quaranta dies que ens han d'ajudar a preparar-nos per a la celebració de la Pasqua.

En aquest context, avui, primer diumenge de Quaresma, arriba *Sent la Creu**. Des de fa deu anys celebrem *Sent la Creu*, una iniciativa organitzada pel Secretariat Diocesà de Pastoral amb Joves de l'arxidiòcesi de Barcelona. A les sis de la tarda, ens aplegarem a la basílica de la Sagrada Família. Ens acompanyarà Mons. Jean-Abdo Arbach, arquebisbe grecocatòlic melquita d'Homs, Hama i Yabrud, a Síria. Aquest prelat ens compartirà el seu testimoni i el de tants germans sirians que han patit els efectes de la guerra i la persecució religiosa. Tots junts farem una vetlla de pregària i celebrarem l'Eucaristia.

Avui sentirem la creu; avui, aquí, ens podrem sentir acompanyants de Jesús al mont Calvari. Tots tenim molt present la imatge de Jesús a la creu. La representació de l'escena del Calvari en l'art conté no només una imatge

del crucificat, sinó que ens evoca les paraules que Jesús va dir a la seva mare abans de morir: "Dona, aquí tens el teu fill", i després, dirigint-se a Joan, va dir: "Aquí tens la teva mare" (Jn 19,26-27). Tots som representats per l'apòstol Joan. El Senyor ens confia les mans plenes d'amor i tendresa de la mare. Ell vol que sentim que Maria ens sosté per afrontar i vèncer les dificultats en el nostre camí humà i cristià.

La Creu que ara pateixen tants germans cristians arreu del món avui ens condueix a Síria. Durant molts anys el poble sirianès ha viscut en un conflicte difícil d'imaginar en una societat com la nostra. Quin ha de ser el patiment d'uns pares per fugir amb un fill, per exemple, pel mar amb la incertesa de poder arribar a algun lloc. Certament, "ningú no posa els seus fills en un vaixell, si no és perquè l'aigua és més segura que la terra", com va dir el poeta. Els nostres germans que han d'abandonar la seva terra tenen la tristesa d'haver-la de deixar i han de fer front a les dificultats en arribar a una terra nova. Jesús ens demana que siguem hospitalaris amb els germans migrants. Qui acull un foraster, reconeixen ell el mateix Crist (cf. Mt 25,35).

El papa Francesc ha manifestat en moltes ocasions el seu desig que Síria pogués avançar cap a l'estabilitat i unitat, sense agressions ni ruptures. El passat mes de desembre, en una audiència general, el Sant Pare va pregar perquè el poble sirianès pogués viure en

pau i amb seguretat a la seva estimada terra (cf. Audiència general, 11 de desembre del 2024).

Benvolguts germans i germanes, preguem tots junts per la pau i posem-nos al servei, en la mesura que tots puguem, dels crucificats del món. En aquesta celebració de *Sent la Creu*, podem ajudar els germans de Síria de moltes maneres, una pot ser col·laborant econòmicament**. Gràcies per la vostra generositat. ■

**Podeu fer la vostra aportació:
– Bizum: 02799
– Transferència bancària:

*Podreu accedir-hi amb una invitació i els que no en tingueu podreu seguir la celebració des del vostre dispositiu mòbil, a través del següent enllaç:

Dones a la Cúria romana:
un camí cap a la
corresponsabilitat

ON SÓN LES DONES AL VATICÀ?

MERCÈ ALONSO JUAN-MUNS

Roma

Un dels grans pecats que hem comès és el de 'masculinitzar' l'Església", aquestes eren les paraules del papa Francesc pronunciades el 30 de novembre de 2023 durant una trobada amb la Comissió Teològica Internacional. El Pontífex, veient que a la sala hi havia poques dones, va comptar-les: "Una, dues, tres, quatre dones... pobres!, esteu soles!" Una percepció que, en l'actualitat, continua sent molt recent, i que podria contrastar amb el gran nombre de dones que assisteixen a les celebracions litúrgiques a les esglésies o que dediquen gran part del seu temps a la catequesi o al servei voluntari.

Però, davant d'aquest panorama, sorgeixen preguntes inevitables: on són les dones al Vaticà? Per què en veiem tan poques en posicions de responsabilitat? Ha influït el pontificat del papa Francesc en la presència de dones en càrrecs de decisió? O és un canvi que no arribarà mai a ser una realitat?

Agustí Codinach

*Nathalie Becquart en una visita a Barcelona
per participar en la Tribuna Joan Carrera.*

“PRAEDICATE EVANGELIUM”, L’INICI D’UNA NOVA ERA

Per tal de poder fer aquesta anàlisi, cal remuntar-nos al 19 de març del 2022, moment en què es publicava la constitució apostòlica *Praedicate Evangelium*, on va haver-hi una profunda reforma de la Cúria romana i es consolidava el que avui dia coneixem com a dicasteris. En aquesta reforma estatutària, es va subratllar com la missió de l’evangelització no és només una tasca destinada a ministres ordenats, sinó que, tot cristià, en virtut de batejat, té la tasca de ser “deixeble-missioner”.

I com es concretava aquesta idea? “Això [que tot cristià és un deixeble-missioner] no pot ser ignorat en l’actualització de la Cúria, la reforma de la qual, per tant, ha de preveure la participació dels laics, fins i tot en funcions de govern i responsabilitat. La seva presència i participació és també essencial, perquè cooperen pel bé de tota l’Església” (PE, 10).

En resum, la constitució apostòlica no només va tenir la funció de reorganitzar, sinó que també va emfatitzar la funció de servei, posant la Cúria al servei del Papa i dels bisbes en la seva missió pastoral. Aquesta

transformació implica un canvi des d’una estructura tradicionalment jeràrquica i vertical cap a una de més orientada a la sinodalitat i la corresponsabilitat, que promogui un treball més conjunt i una major inclusió de laics, incloent-hi dones, en càrrecs de responsabilitat al Vaticà.

SÍNODE DE LA SINODALITAT, UN PAS MÉS ENDAVANT

I dins dels passos que s’han anat fent en els darrers anys, el Sínode de la Sinodalitat ha tornat a posar sobre la taula una qüestió fonamental: quin

Cortesia Sky / Centre Televisiu Vaticà / Nexo Digital

Micol Forti és directora d'Art Contemporani dels Museus Vaticans.

és el paper de la dona a l'Església? El document final del Sínode, en el punt 60, ho expressa amb claredat: "En virtut del Baptisme, homes i dones gaudeixen de la mateixa dignitat en el Poble de Déu. Tot i així, les dones encara troben obstacles per obtenir un reconeixement més ple dels seus carismes, de la seva vocació i del seu lloc en els diversos àmbits de la vida de l'Església." I afegeix: "Aquesta Assemblea fa una crida a la plena aplicació de totes les oportunitats previstes en la legislació vigent en relació amb la funció de la dona, en particular en els llocs on encara no s'han implementat. No hi ha res que impedeixi que les dones desenvolupin funcions de lideratge a l'Església."

Una de les dones que ha viscut de prop aquest procés sinodal és la religiosa xaveriana Nathalie Becquart, sotssecretària general del Sínode dels Bisbes. Becquart, que l'any 2024 també va aparèixer a la llista de Forbes com una de les dones més influents de l'any, comparteix amb *Catalunya Cristiana* la seva experiència exercint un càrrec de responsabilitat i reflexiona sobre els reptes i les oportunitats per a la participació de les dones en la seva estructura i missió.

TREBALLAR CONJUNTAMENT PER A UNA MATEIXA MISSIÓ

En la seva experiència, la religiosa valora profundament la riquesa de treballar en conjunt: "Quan aconseguim treballar junts en equip, sempre és més ric, perquè no tenim exactament les mateixes perspectives."

A més, Becquart afirma que la situació de les dones a l'Església varia segons el context cultural. "Encara hi ha molts canvis per fer, però a França, per exemple, hi ha una llarga història d'homes i dones involucrats en l'Església, i dones en posicions de lideratge." També insisteix que, a partir de la seva vivència personal, ha percebut clarament quan un estil de treball és sinodal i quan no ho és: "Cada vegada que he tingut l'oportunitat de treballar d'una manera sinodal, m'ha portat consol i alegria. I cada vegada que he experimentat una forma clerical, sense escolta, sense col·laboració, m'ha portat desolació."

Els darrers anys, el Vaticà ha fet passos significatius en la incorporació de dones en càrrecs de responsabilitat. Malgrat això, la presència

femenina en la Cúria i en altres estructures de l'Església continua sent limitada. La Gna. Nathalie Becquart destaca que aquests nomenaments són un avenç real, però que encara queda camí per recórrer.

"Veiem tots aquests nomenaments de dones en l'Església i crec que podem llegir-los com a signes d'un canvi", reflexiona Becquart, i afegeix: "El Papa ha expressat moltes vegades que vol que les coses continuïn avançant i vol continuar donant més responsabilitats a les dones."

L'obertura d'oportunitats per a les dones al Vaticà s'ha fet progressivament. "Ell ho ha fet pas a pas des que va arribar. Des del meu nomenament fins a molts altres, han estat petites passes que probablement continuaran", explica Becquart. Però la gran novetat ha estat

**NATHALIE
BECQUART**

**"Quan aconseguim
treballar junts en
equip, sempre
és més ric"**

**"Abans les dones eren
la número dos o la
número tres. Ara, per
primera vegada, hi
ha dones que són la
número u"**

la recent designació de dues dones en càrrecs de màxima responsabilitat, com és el cas de la Gna. Raffaella Petrini, a qui recentment trobem per primera vegada entomant la governació de la Ciutat del Vaticà o el nomenament de la primera prefecta, la religiosa Simona Brambilla, com a alt càrrec del Dicasteri per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica. “Abans les dones eren la número dos o la número tres. Ara, per primera vegada, hi ha dones que són la número u”, subratlla la sotssecretària general del Sínode dels Bisbes.

“UN CANVI A TOTS ELS NIVELLS”

La Gna. Nathalie Becquart, per això, posa el focus en el fet que aquest canvi no hauria de quedar-se només al Vaticà, sinó que hauria de reflectir-se en tots els nivells de l'Església. “Algunes diòcesis ja tenen moltes dones en llocs de responsabilitat, d'altres, no tant. Ha de ser un canvi a tots els nivells”, defensa la religiosa xavierana. I posa com a exemple àmbits on les dones estan adquirint cada cop més protagonisme: “Ara hi ha més dones que són rectores d'universitats catòliques o deganes de facultats de Teologia. També n'hi ha que lideren Càritas.”

Malgrat aquests avenços, considera que sovint aquests lideratges femenins no són prou visibles: “A vegades no ho veiem, però hi ha dones que són cancelleres d'una diòcesi, directores d'oficines nacionals de conferències episcopals o fins i tot secretàries generals”, afirma.

Per a Becquart, tot això mostra que l'Església està explorant nous camins per reconèixer el paper de la dona: “Hi ha moltes possibilitats, molts rols que les dones poden tenir, i això ja passa en alguns països, però encara no a tot arreu”, conclou.

LES DONES AMB CÀRRECS DE MÉS RESPONSABILITAT AL VATICÀ

A més de les ja esmentades —les religioses Raffaella Petrini, Simona Brambilla i Nathalie Becquart—, han ressonat altres noms femenins a la Ciutat del Vaticà.

Un d'ells és el de Barbara Jatta, laica, i que l'any 2017 el Papa va cridar a ser la primera directora dels Museus Vaticans, un nomenament que, en una entrevista a *Città Nuova*, va confessar: “Tot i que inicialment no li vaig donar un valor excessiu a aquest nomenament femení, a mesura que ha anat avançant el temps, m'he adonat que és un missatge bellíssim també per a les meves col·

legues dones.” També caldria considerar altres noms, com el de la Gna. Alessandra Smerilli, secretària del Dicasteri per al Desenvolupament Humà Integral, d'Emilce Cuda, laica secretària de la Pontifícia Acadèmia per a Amèrica Llatina, o els casos de la Gna. Yvonne Reungoat i la laica María Lía Zervino, membres del Dicasteri dels Bisbes.

Tot i que per a molts encara quedi un llarg camí per recórrer, o fins i tot hi hagi canvis que semblin inassolibles, la realitat és que en els darrers anys hem presenciat nombrosos primers nomenaments, no només femenins, sinó també laics, en càrrecs de responsabilitat, fruit de la *Praedicate Evangelium*, però també d'altres moments emblemàtics com el Concili Vaticà II. Amb el temps, deixaran de ser una novetat per esdevenir una realitat consolidada, i l'estructura de govern de l'Església —sovint descrita en termes de “poder”— és possible que evolucioni cap a una transformació més profunda. Una metamorfosi que no giri entorn del poder, sinó del servei. Perquè, tal com expressa la Gna. Nathalie Becquart: “No és una qüestió de poder. Si volem que l'Església continuï servint les persones i estigui en missió, ho hem de fer homes i dones, junts.” ■

Barbara Jatta, el 12 de febrer, presentant en roda de premsa el Jubileu dels Artistes i del Món de la Cultura, que es va fer del 15 al 18 de febrer.

**TICA
FONT**

Centre Delàs d'Estudis per la Pau

Les dones i nenes patiran d'una manera específica l'impacte de la guerra

La guerra amb ulls de dona

Sovint abordem les guerres en termes de causes, causes que es consideren justes, es fa la guerra per alliberar les dones, per la llibertat o la democràcia. Altres vegades les abordem sota el prisma de la legalitat. També podem abordar les afectacions a les persones.

La guerra provoca destrucció: habitatges, sistema productiu, comerç, cultius agrícoles, infraestructures, hospitals, escoles, mercat o ajuntament. Fam i pobresa: no hi ha salaris ni supermercats, hi ha dificultats per obtenir aliments, aigua potable, roba, calçat, llet infantil o compreses. Violència: es viu sota una amenaça permanent que genera soledat, por, estrès, sofriment, odis, insomni, ansietat, desconfiança; trencament del teixit social, l'associacionisme desapareix. Les regles socials s'esvaeixen i impera la llei del més fort. Deshumanització. Pèrdues i separacions: fills, pares, veïns, amics, la casa, la feina o els records, les fotos de la boda o el naixement d'un fill, l'estatus social. La pròpia dinàmica de la guerra comporta retallades de drets, individuals i col·lectius. Reclutament forçat, no hi ha eleccions, no es pot protestar o dissentir, detencions arbitràries. Pensament únic.

Per als nens: alguns d'ells es quedaran orfes, altres desapareixen o moren, patiran desnutrició o insalubritat, poden ser víctimes de tràfic, de discriminació,

d'abusos sexuals, de desescolarització i sense futur.

Durant la guerra no hi ha escola ni mestres, el sistema sanitari està des-trossat i es prioritza els ferits de guerra, s'aturen vacunacions (cosa que comportarà pòlio, varicel·la, xarampió o tuberculosi), s'aturen revisions mèdiques, diagnòstics de càncer o tractaments a crònics.

Les dones i nenes patiran d'una manera específica l'impacte de la guerra. Les dones es queden atrapades entre dos focs creuats, la majoria separades dels seus familiars, soles o vídues amb la tasca de trobar resiliència i recursos per fer front a les necessitats físiques i els traumes. Igual que els homes poden ser víctimes de tortura, atacs indiscriminats, assassinats, amenaces, desaparicions, detencions arbitràries, violència sexual o reclutament forçat. Però a més a més, tenen la tasca de vetllar per l'alimentació i supervivència dels seus familiars. Durant la guerra són tractades com a "botí", i la violació o l'embaràs forçat esdevenen un instrument de terror o com a forma de tortura. Agredir el cos d'una dona és una manera d'atacar els homes, d'atacar l'honor del marit i de la comunitat.

Pot ser una guerra justa? O justa per a qui? La guerra és un horror i no podem disfressar-la amb debats jurídics o de valors. ■

V

Agustí Codinach

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana recollim el **Jubileu dels Diaques** a **Roma**, entrevistem **Mn. Alexis Leproux**, vicari episcopal de **Marsella**, coneixem el **Truc**, el **gos** de la **residència sacerdotal** de **Barcelona**, i assistim al Congrés internacional dedicat al **Concili de Nicea**

*El Truc a la capella de la
Residència Sacerdotal Sant Josep
Oriol de Barcelona, amb mossèn
Lluís Portabella.*

4.000 diaques permanents participen a Roma en el seu Jubileu

El diaconat, una de les expressions més boniques de l'Església en sortida

ÁNGELES CONDE

Ciutat del Vaticà

Els diaques van celebrar el seu Jubileu a Roma amb una barreja d'alegria i angoixa, amb l'ai al cor, com tota la cristiandat, davant les notícies que arribaven des de l'hospital Gemelli de Roma sobre la salut del papa Francesc.

Més de 6.000 pelegrins d'un centenar de països van anar a la Ciutat Eterna amb motiu d'aquest esdeveniment jubilar. 4.000 d'ells eren diaques permanents amb les seves famílies. D'arreu de l'Estat espanyol van participar-hi unes 350 persones, entre ells, tres diaques que van ser ordenats a la basílica de Sant Pere diumenge 23, dia en què el Jubileu dels diaques va culminar amb la missa. Els dies abans a Roma van

transcórrer entre trobades i catequesis en més d'una dotzena d'esglésies de la ciutat, esdeveniments en els quals els diaques van poder viure en companyia de les seves famílies. Dissabte 22 van travessar la Porta Santa de la basílica de Sant Pere, van participar en una trobada organitzada pel Dicasteri per al Clergat i en una vetlla de pregària a l'Aula Pau VI.

Segurament a Francesc li hauria agradat rebre'ls a Sant Pere, com va fer el 29 de maig del 2016 amb motiu del Jubileu extraordinari de la Misericòrdia quan els diaques també van tenir la seva trobada jubilar amb el Papa.

El Document Final del Sínode, que recordem que forma part del Magisteri de Francesc, reconeix que "el ministeri diaconal continua sent desconegut per a molts cristians, també perquè, tot i que restaurat pel Vaticà II dins l'Església llatina com un grau propi i permanent, encara no ha estat acceptat en totes les àrees geogràfiques". Anima aquest text que les Esglésies locals promoguin el diaconat "reconeixent en aquest ministeri un factor preciós per a la maduració d'una Església serventa en el seguiment del Senyor Jesús, que es va fer servidor de tots".

Precisament a l'entorn del servei desinteressat, el perdó i la comunió va girar l'homília que va preparar Francesc des de l'hospital Gemelli per a aquests diaques. La missa va ser presidida pel proprefecte del Dicasteri per a l'Evangelitització i organitzador del Jubileu del 2025, monsenyor Rino Fisichella.

"L'anunci del perdó és una tasca essencial del diaca", els escriu Francesc

inspirant-se en la lectura evangèlica que parla de perdonar i estimar els enemics. Per això, demana als diaques que siguin capaços també ells de saber perdonar i demanar perdó. Perquè, en un món "on per als adversaris només hi ha odi és un món sense esperança, sense futur, destinat a ser esquinçat per les guerres, divisions i venjances sense fe, com malauradament veiem també avui".

El Papa els diu en aquest text que cal perdonar per preparar un futur d'harmonia on tothom se senti segur. Mentrestant, el diaca és cridat a acudir a les perifèries per servir el qui està ferit en l'ànima i oferir-li reconciliació i ajuda, rere les passes de Jesús "model de tota

PAPA FRANCESC

"Donar sense demanar res a canvi uneix, crea vincles, perquè expressa i alimenta el fet d'estar junts sense cap més finalitat que el do d'un mateix i el bé de les persones"

ESGLÉSIA EN SORTIDA

“Metanoia”

Atribueixen al filòsof presocràtic Heràclit la famosa frase: “Tot flueix, tot canvia, res no roman.” A partir d’aquesta frase podem concloure que tot el que passa a l’univers està sotmès a un canvi continu; el mateix ésser humà va canviant al llarg de la seva vida, almenys des d’un punt de vista material. L’únic que no canvia, si més no per a nosaltres els cristians, és l’immutable: Déu.

Des d’un punt de vista espiritual, les persones, per créixer, necessitem canviar. I és aquí on entra el concepte de *metanoia*. Des d’un punt de vista etimològic, aquesta paraula d’origen grec fa referència a un canvi en el camí que s’estava fent per prendre una altra direcció.

Aquesta paraula és emprada també a l’evangeli (cf p.e. Mc 1,4; Mt 3,2). Crec que des d’aquest punt de vista i parlant de conversió, *metanoia* no té res a veure amb culpabilitat, amb infracció, amb remordiments o coses semblants. Hem d’anar més enllà i possiblement això sigui el més difícil.

Crec que Jesús ens està demanant que canviem de perspectiva, que canviem la nostra manera de veure les coses i que, a partir d’ara, comencem a veure amb els ulls del Mestre de Natzaret.

I per això, potser, hem de canviar la nostra direcció; potser hem de canviar actituds, valors, maneres d’actuar. I potser, això, ho hem de fer durant tota la vida. Segurament hem de viure en *metanoia* contínua, en conversió contínua, en canvi continu, deixant-nos transformar per l’Esperit Sant per adquirir les actituds vitals de Crist.

Estem disposats a assumir el repte de viure en *metanoia* contínua?

PEPE PEDREGOSA, S.S.P.

Membre d’Escola d’Animació Bíblica

© Vatican Media

Vetlla de pregària del Jubileu dels Diaques a l’Aula Pau VI.

diaconia”. D’aquesta forma, esdevindran “un pont que uneixi l’altar amb el carrer”, els assegura el Sant Pare.

Una dimensió essencial del ser diaca és la del servei portant als altres “el bon perfum de l’amistat” de qui fa el bé sense esperar res a canvi, escriu Francesc. Aquesta gratuïtat és font de comunió. “Donar sense demanar res a canvi uneix, crea vincles, perquè expressa i alimenta el fet d’estar junts, sense cap més finalitat que el do d’un mateix i el bé de les persones”, assegura el Papa el qual evoca l’exemple de sant Llorenç, el patró dels diaques. “Quan els seus acusadors li van demanar que lliurés els tresors de l’Església,

els va mostrar els pobres i els va dir: ‘Aquest és el nostre tresor!’”, recorda Francesc. Així, indica el Papa, és com es construeix comunió, com fan els diaques en el seu servei quan obren “les seves famílies a qui passa necessitat allà on viuen”.

Francesc en aquesta reeixida homilia posa en valor tants pares de família i avis “pel treball gratuït que fan” i per ser, en molts casos, els primers anunciadors amb el seu testimoni. Recorda que el diaconat no és un “grau menor en el ministeri”. Finalment, els assegura que la missió del diaca “és una de les expressions més belles de l’Església sinodal i en sortida”. ■

Mn. Alexis Leproux, vicari episcopal de Marsella

“El Mediterrani no pot continuar sent un cementiri, ha de ser una escola de vida i de pau”

Joves de diferents nacionalitats, cultures i religions viuran una experiència de trobada i fraternitat al vaixell Bel Espoir.

MERCÈ ALONSO JUAN-MUNS
Ciutat del Vaticà

Les aigües del Mediterrani seran, aquest 2025, l'escenari d'una iniciativa que busca convertir aquest mar en un espai de trobada i pau. Med25: Bel Espoir és el projecte impulsat per l'arxidiòcesi de Marsella sota la visió de Mn. Alexis Leproux, vicari episcopal i encarregat de les relacions amb el Mediterrani. A bord d'una goleta de tres pals, 200 joves de diferents països i religions emprendran una travessia que els portarà a diverses ciutats. L'objectiu? Fomentar el dià-

leg intercultural i interreligiós perquè aquests joves esdevinguin “artesans de pau a les seves comunitats”.

D'on sorgeix la iniciativa d'embarcar-se en el Bel Espoir?

Va néixer fa tres anys a Palerm, durant la meua primera visita a la ciutat. Allà vaig conèixer en Luca, un rescatador marítim, que em va parlar de la necessitat d'un vaixell-escola per a joves. Ell em va dir que el Mediterrani no podia continuar sent un cementiri, havia de convertir-se en una escola de vida i de pau. Així va començar tot.

Com es va desenvolupar la idea fins a concretar-se?

Primer vam voler fer una “Trobada

del Mediterrani” a Marsella per iniciar el projecte. Quan el papa Francesc va decidir venir a concloure aquesta trobada, vam ajornar la idea del vaixell. Finalment, després de la visita del Papa, vam fer una experiència pilot a Tirana el 2024, que va anar molt bé. Així, per a l'any 2025 vam buscar un vaixell i en vam trobar un per providència: una goleta de trenta places d'una associació que treballa en la reintegració social. I, després, vam anar a la recerca de finançament, tot i que encara n'estem buscant. Finalment, vam obrir les candidatures per a joves de tot el Mediterrani.

Qui pot participar en aquest projecte?

Qualsevol jove d'entre 20 i 35 anys del Mediterrani, independentment de la seva religió o nacionalitat. Busquem un equilibri entre homes i dones, cristians, musulmans, ortodoxos i joves sense religiositat definida. L'objectiu és que el grup sigui el més divers possible.

Com és la vida a bord del vaixell?

Cada grup de vint-i-cinc joves hi passa quinze dies. L'experiència combina navegació i estades a terra. Els participants fan tasques de marineria, neteja i cuina, però també tenen espais de formació i reflexió. Cada dia treballen en un tema concret i elaboren un capítol del Llibre Blanc del projecte. Quan arriben a cada ciutat, la formació continua amb trobades i testimonis locals.

Quin impacte espera que tingui aquesta experiència en els participants?

Esperem que els joves descobreixin la importància de l'encontre. No planifiquem quins fruits ha de donar aquesta experiència, perquè els fruits neixen de les amistats i dels vincles que es creen. Els mateixos joves decidiran si volen continuar col·laborant i quins projectes impulsar.

Han rebut formació prèvia abans de la travessia?

Hi ha hagut sessions preparatòries, videoconferències i intercanvis de correus per preparar els participants. No és una preparació intensa, perquè molts d'ells ja tenen responsabilitats i estudis, però s'introdueixen algunes pautes bàsiques.

Per què heu triat els joves com a protagonistes?

Perquè entre els vint i els trenta anys és una edat idònia per integrar valors fonamentals en la formació personal. Després dels trenta-cinc anys, la majoria ja tenen una vocació definida. Abans dels divuit, s'és massa jove per a aquesta experiència. En aquest moment vital, els joves tenen una disponibilitat especial per obrir-se al diàleg i a la construcció de la pau.

Aquesta experiència és una forma de viure la sinodalitat?

Sens dubte. La sinodalitat és un camí eclesial inspirat pel Concili Vaticà II. Però també és una manera concreta d'aprendre a viure junts, a dialogar i a construir fraternitat. Aquest projecte és una crida a viure la diversitat com una riquesa.

Quina és la seva visió de futur per a aquest projecte?

Voldria que aquests joves esdevinguin artesans de pau a les seves comunitats. No sabem encara quins fruits donarà, però confio que els participants crearan iniciatives transformadores. L'experiència no acaba amb la travessia, sinó que tot just comença amb les amistats i els vincles que es forgen al mar. El Mediterrani, d'aquesta manera, esdevé una veritable escola de vida i d'esperança. ■

“Esperem que els joves descobreixin la importància de l'encontre”

La Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol de Barcelona és la primera a tenir un gos de teràpia

El Truc, el gos dels mossens

Agustí Codinach

Els mossens Lluís Portabella i Francesc Nicolau amb el Truc.

CARME MUNTÉ MARGALEF
Barcelona

FRANCESC NICOLAU

“És un gos que s’ha adaptat als costums de la casa i es veu que està content amb tothom”

El Truc és un *spaniel* bretó jovenet, només té un any, i d’un color entre marró i rogenc que s’ha guanyat el cor de la majoria dels 63 residents de la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol de Barcelona —la primera residència sacerdotal i, més en general una de les poques residències, a tenir un gos de teràpia.

Amb la seva vitalitat i intel·ligència, el Truc ha esdevingut un company i un suport terapèutic per als capellans ancians. “El Truc forma part de la vida de la residència, fa cas i és molt obediència”, explica el director del centre, Mn. Nino Rodríguez. “Porta molta alegria, està al costat dels mossens contínuament,

tothom l’acarona i vol estar amb ell.”

Els beneficis de tenir un gos a la residència són nombrosos: millora l’estat emocional dels residents, fomenta la socialització, aporta beneficis físics, impacta en la memòria i la teràpia cognitiva i promou un entorn relaxat i acollidor.

Un cop al mes ja comptaven amb el suport terapèutic d’un gos a través d’una empresa contractada, però veient-ne els avantatges van voler fer un pas més. Per això Mn. Nino li va demanar a Mn. Lluís Portabella que s’ocupés de la recerca i educació d’un gos per al centre. A Mn. Portabella li agradaven els gossos i ja tenia a l’habitació peixos i un canari.

Va ser així com el maig del 2024 va arribar el Truc a la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol, provinent d'un centre de cria d'Ècija, a Andalusia. Es deia Rubio, però li van canviar el nom per un de més curt. "El Truc és un gos molt espavilat", comenta Anna Montserrat, directora assistencial. "Recorre la casa, passa per tots els pisos, va a veure els que estan malalts, seu al sofà

mentre fan fisioteràpia i si algú surt al jardí l'acompanya."

Val la pena seguir el Truc per la casa, perquè te'ls pots trobar acompanyant els residents en les seves passejades, en les sessions de teràpia amb la psicòloga i en activitats grupals, com els tallers de memòria o musicoteràpia. "Els dilluns, dimecres i divendres fem gimnàstica i gairebé sempre ve i ens mira", explica Mn. Francesc Nicolau, que a l'agost farà 95 anys i encara col·labora setmanalment a *Catalunya Cristiana*. "És un gos que s'ha adaptat als costums de la casa i es veu que està content amb tothom. Ara bé, pot tenir molts amics, però d'amo només en té un, i és mossèn Lluís Portabella."

I al seu amo fins i tot l'acompanya en el moment de la pregària: "A la tarda fem vespres i Rosari i algunes vegades el porto a la capella. Sap perfectament que ha d'estar en silenci i no es mou en tota l'estona. Si un dia no vol entrar, li dic 'passa, no siguis ateu'", explica mossèn Lluís amb humor.

La incorporació del Truc a la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol no només ha millorat la qualitat de vida dels residents, sinó que també ha reforçat el sentiment de comunitat i benestar. És una prova de com els animals poden tenir un paper fonamental en la millora de l'atenció integral en residències. "El Truc ja forma part de la nostra gran família, i esperem continuar gaudint de la seva companyia durant molts anys", afirmen els responsables. ■

NINO RODRÍGUEZ
"Porta molta
alegria, està al
costat dels mossens
contínuament, tothom
l'acarona i vol estar
amb ell"

**La primera immobiliària
amb valors cristians de
Catalunya**

PROMOCIÓ

**Vengui el seu immoble amb nosaltres i li regalem
l'IBI de tot l'any, el certificat energètic i la cèdula
d'habitabilitat.**

- **Compra i venda d'immobles (cases, pisos, locals)**
- **Administració de finques**
- **Lloguer de cases i pisos (estem especialitzats en lloguer per temporada)**
- **Comprem edificis (no importa l'estat en què estiguin)**

936 170 916
616 854 891
696 620 072

joan@hkinvest.es
marian@hkinvest.es

<https://hkinvest.es/>

Carrer d'Europa 8, Barcelona
(darrere d'El Corte Inglés - María Cristina)

Celebrada a l'Ateneu Universitari Sant Pacià la segona part del Congrés internacional dedicat a aquest Concili ecumènic

Retrat actualitzat del Concili nicè

Agustí Codinach

Patricio de Navascués va ser l'encarregat d'impartir la primera ponència del Congrés d'enguany.

MAC
Barcelona

PATRICIO DE
NAVASCUÉS

“La tradició, per ser
fidel a si mateixa,
s'ha de renovar”

Entre els dies 19 i 21 de febrer, l'Ateneu Universitari Sant Pacià (AUSP) va acollir la segona part del “Congrés internacional Concili de Nicea (325). Història i recepció”, en què hi van participar experts amb el propòsit de donar llum al context historicocultural del segle IV i, sobretot, a la importància del Concili nicè en la teologia actual.

El Concili ecumènic de Nicea va ser convocat a iniciativa de l'emperador romà Constantí, pocs anys després del final de les persecucions al cristianisme. S'hi van analitzar dues qüestions fonamentals: pel que fa a la doctrina, la controvèrsia suscitada per la predicació del sacerdot Arri a Alexandria i, a nivell pràctic, la unificació de la data de la Pasqua entre les comunitats cristianes.

A la primavera del 325, ara fa 1.700 anys, es van reunir a Nicea —actualment a Turquia— al voltant d'uns 300

bisbes, la majoria dels quals corresponien a l'Església d'Orient. Van elaborar un Credo, que seria incompatible amb la doctrina atribuïda a Arri i als seus seguidors. El Credo de Nicea afirma que el Fill no ha estat creat, sinó engendrat del Pare. A més, el Concili va establir la celebració de la Pasqua el diumenge després de la primera lluna plena de primavera i es van aprovar una sèrie de cànons, que contribuïrien a formar una base per a l'organització de l'Església.

El Dr. Joan Torra, rector de l'AUSP, va recordar en la presentació d'aquesta iniciativa “el gran interès” que va suscitar la primera part d'aquest Congrés internacional sobre el Concili de Nicea. Així mateix, va manifestar que “aquesta segona part està estructurada en nou ponències i deu comunicacions, impartides per experts rellevants en la matèria, cinc dels quals són de la casa”.

La primera de les conferències va portar per títol *Novetat, tradició i ruptura a l'entorn del Concili de Nicea*, a càrrec de Patricio de Navascués, doctor en Teologia Patristica i professor de patrologia a la Facultat de Teologia Sant Damas, de Madrid, i a l'Institut Patristic Augustinianum, de Roma.

El ponent va assegurar que “la tradició, per ser fidel a si mateixa, s'ha de renovar”. Patricio de Navascués va esmentar que la historiografia del Concili de Nicea sempre ha qualificat Arri, que negava la divinitat de Crist, “com a heretge”, però, “davant del panorama polièdric actual”, n'hi ha que s'estimen més qualificar-lo de “teòleg conservador”.

En la seva intervenció, va fer referència a diferents textos de bisbes que van participar en el Concili de Nicea, com ara Eusebi de Cesarea, Atanasi d'Alexandria i Eustaqui d'Antioquia. També va parlar de l'obra *Oracles Sibillins*, on es “posa èmfasi en la soledat de Déu com a signe de la seva transcendència”, i d'autors com sant Justí, que afirmava que “només Déu és increat i incorruptible”. ■

GIRONA

María de Jesús Chávez-Camacho s'incorpora com a jutgessa diocesana

A finals de febrer, María de Jesús Chávez-Camacho es va incorporar com a jutgessa de la Vicaria Judicial del bisbat de Girona. Nascuda a Ciutat de Mèxic, ha treballat trenta anys a Suïssa. Col·labora amb el Tribunal eclesiàstic de Girona des del 2017. És la primera dona que assumeix aquesta responsabilitat a la diòcesi.

SOLSONA

Trobada diocesana missionera a Verdú

El dia 22 de febrer, la delegació de Missions va organitzar una trobada missionera a Verdú, concretament al santuari i casa natal de sant Pere Claver. A més de visitar la casa del sant i l'església parroquial de Verdú, els assistents van escoltar una interessant xerrada de Mn. Joan Soler que va parlar de *Les missions a fora, a casa nostra i la vida parroquial*.

TARRAGONA

Visita dels delegats de pastoral del Col·legi Sant Pau de Tarragona a l'arquebisbat

El 20 de febrer, els delegats i delegades de pastoral del Col·legi Sant Pau de Tarragona van ser rebuts per l'arquebisbe Joan. Els 18 representants de Primària i els 12 de Secundària, i els mestres i professors, van fer una reunió prèvia per preparar les properes celebracions religioses al centre, com ara el Dimecres de Cendra, o les confessions, les tasques de voluntariat i les convivències que tindran lloc durant la Quaresma.

TORTOSA

Un deure professional i espiritual

El dilluns 10 de febrer el clergat va rebre una formació per part de Mons. Angel Pérez Pueyo, bisbe de Barbastro-Montsó, amb tot el seu equip animador de les unitats pastorals. El dimarts 11, Mons. Mikel Garciandía Goñi, bisbe de Tarassona, bon teòleg, guià davant del repte d'evangelitzar la pietat popular enfront dels corrents que volen buidar de contingut cristià les pràctiques religioses dels pobles.

LLEIDA

L'església de Sant Joan inverteix en sostenibilitat

L'església de Sant Joan de la ciutat de Lleida ha iniciat la instal·lació de plaques solars per a l'autoconsum a la seva coberta. La planta fotovoltaica de 45,6 quilowatts de potència també permetrà compartir energia amb la parròquia del Carme i amb els pisos on viuen els mossens. La parròquia ha invertit uns 40.000 euros de recursos propis per posar en marxa aquest projecte de sostenibilitat energètica.

VIC

El bisbat de Vic participa en el Jubileu dels artistes i del món de la Cultura

En el marc del "Jubileu dels artistes i del món de la Cultura 2025", el delegat episcopal del Patrimoni Cultural del bisbat de Vic, i coordinador de Catalunya Sacra, Dani Font, va participar el 15 de febrer passat a Roma en la conferència internacional *Sharing Hope. Horizons for cultural heritage*, una jornada de treball organitzada pel Dicasteri de Cultura i Educació del Vaticà i pels Museus Vaticans.

TERRASSA

Recés de diaques i candidats al Seminari

El dissabte 22 de febrer, el Seminari (Vallldoreix) va acollir el recés per a diaques, aspirants i candidats, predicat per Mn. Xavier Blanco sobre *L'esperança en la vida cristiana*. La jornada va cloure amb la intervenció del bisbe i un dinar de convivència.

URGELL

Mons. Vives participa en el Jubileu dels diaques a Roma

L'arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, bisbe encarregat dels diaques per la Comissió del Clergat de la Conferència Episcopal Espanyola, va participar el cap de setmana del 21 al 23 de febrer en el Jubileu dels Diaques, que va concloure amb la missa presidida pel proprefecte del Dicasteri per a l'Evangelització, Mons. Rino Fisichella, el diumenge 23, a la basílica de Sant Pere, en la qual van ser ordenats 23 diaques.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat rep la delegada del Govern a Barcelona

Xabier Gómez s'ha reunit a la Casa de l'Església amb Pilar Díaz, delegada del Govern a Barcelona. Durant la trobada, van abordar qüestions de l'actualitat com ara la immigració, l'accés a l'habitatge o la situació dels joves. Un altre aspecte important sobre el qual van poder intercanviar opinions va ser la situació del sensellarisme, una problemàtica que es fa evident a la zona de l'aeroport del Prat.

MAITE GARCÉS
Educatora social

AULA EDUCATIVA

L'abandonament escolar prematur: un desafiament a afrontar

És imprescindible que l'escola esdevingui un espai inclusiu, que valori les potencialitats de cada estudiant i els ofereixi una educació significativa i motivadora

L'abandonament escolar prematur (AEP) és un dels problemes més preocupants i complexos del nostre sistema educatiu. Com a educadora social i docent he tingut l'oportunitat de viure de prop els factors que poden desencadenar aquest fenomen. No es tracta d'un fet aïllat. Al contrari, és una realitat multidimensional, influïda per causes socials, econòmiques i psicològiques que sovint es retroalimenten.

L'AEP afecta especialment joves de famílies vulnerables o de contextos amb risc d'exclusió social. La precarietat econòmica, en molts casos, els fa percebre la formació com un repte inassolible, forçant la seva entrada al mercat laboral en condicions sovint precàries i temporals. Aquesta situació es veu en molts casos agreujada per una manca d'autoestima que els afecta profundament en la percepció de les seves capacitats. Expressions com "jo no puc", "això no és per a mi" o "jo no puc arribar a ser..." reflecteixen una realitat preocupant que cal abordar amb urgència.

Per combatre aquesta dinàmica, és fonamental un acompanyament integral que atengui no només les necessitats econòmiques, sinó també les emocionals. Els i les joves necessiten suport psicològic i emocional per trencar barreres autoimposades i adquirir la confiança necessària per continuar amb el seu itinerari formatiu i vital. Paral·lelament, el paper de les famílies és essencial. Quan el suport familiar és insuficient o inexistent, sovint esdevé un factor determinant en la decisió d'abandonar els estudis.

Un col·lectiu especialment vulnerable és el de l'alumnat d'origen migrant que, sovint, ha d'enfrontar-se a barreres idiomàtiques, culturals i socials que dificulten la seva integració i adaptació al sistema educatiu. Aquest alumnat requereix un esforç addicional d'acollida, suport i inclusió per garantir que trobin el seu lloc a l'escola i evitar que es vegin abocats a treballs precaris per respondre a les necessitats immediates de supervivència.

El sistema educatiu té un paper decisiu en la prevenció de l'AEP. Moltes

escoles no disposen de recursos adequats per atendre la diversitat i les necessitats específiques de les persones estudiants. Aquestes mancances poden generar desmotivació i sentiment d'exclusió. És imprescindible que l'escola esdevingui un espai inclusiu, que valori les potencialitats de cada estudiant i els ofereixi una educació significativa i motivadora.

Per revertir aquesta situació, calen accions coordinades i fermes a diversos nivells. És urgent analitzar les causes de l'AEP i implementar polítiques socials que redueixin les desigualtats, així com reformar el sistema educatiu perquè s'adapti a les noves realitats. També és imprescindible promoure una consciència social que prioritzi l'educació com a pilar fonamental per al futur de qualsevol societat.

Acompanyar els i les joves en el seu camí formatiu no és només una responsabilitat de les institucions, sinó un deure col·lectiu. Amb voluntat i compromís podem acompanyar-los i vetllar pel seu benestar, tot garantint una formació i inserció laboral de qualitat. ■

JÚLIA BALLESTER-PLANÉ

Professora de psicologia de la
Universitat Abat Oliba CEU

APUNTS DE PSICOLOGIA

El son: un pilar oblidat del nostre benestar

És recomanable fer servir alarmes amb sons suaus i evitar posposar-les repetidament

El son, un procés essencial a la vida, ha estat freqüentment relegat a un segon pla. Encara que passem un terç de l'existència adormits, la societat moderna sembla haver-ne oblidat la importància. La ciència, malgrat els avenços, encara no ha aconseguit explicar del tot per què dormim, cosa que ha contribuït a una desvalorització d'aquest fenomen en la vida quotidiana. Això no obstant, les evidències són clares: el son és un pilar fonamental de la salut física i mental.

Avui dia, dos terços dels adults en països desenvolupats no arriben a les vuit hores de descans recomanades per l'OMS. Cada nit que privem el cos del son necessari, impactem negativament en els òrgans i funcions cerebrals. Un despertar abrupte, per exemple, pot prolongar la dita "inèrcia del son", aquesta sensació de letargia que ens acompanya en començar el dia. Però hi ha solucions! Respectar els ritmes biològics i mantenir horaris regulars pot millorar la nostra capacitat d'afrontar cada matí

amb energia renovada.

El "jet lag social" és una altra conseqüència de l'estil de vida contemporani. Durant la setmana, el son se sacrifica a favor de la productivitat, acumulant un "deute de son" que mirem de saldar els caps de setmana. Però aquest desajust en els horaris pot afectar negativament el rendiment acadèmic i augmentar el risc d'alteracions metabòliques. Curiosament, un dels principals responsables d'aquesta situació és el despertador, que interromp el descans natural. Per minimitzar-ne l'impacte, és recomanable fer servir alarmes amb sons suaus i evitar posposar-les repetidament, ja que això fragmenta el son i n'agreuja la inèrcia.

D'altra banda, el consum de somnífers ha assolit xifres alarmants. A Espanya, més del 10% de la població recorre a fàrmacs per dormir, especialment benzodiazepines. Encara que proporcionen un alleujament immediat, aquests medicaments poden generar dependència. Alternatives com la higiene del son, el control de

l'exposició a la llum i el manteniment de rutines estables ofereixen solucions més sostenibles per millorar la qualitat del descans sense efectes secundaris.

A mesura que envellim, l'estructura del son també canvia. Es torna més lleuger i minven les fases profundes i reparadores. Aquest fenomen natural fa que els adults grans experimentin desvetllaments més freqüents i un descans menys reparador, subratllant-se així encara més la importància de cuidar els nostres hàbits des d'edats primerenques.

El son no és només una pausa en la jornada; és un procés biològic essencial que afecta tots els aspectes de la vida. Dormir bé no únicament ens permet rendir millor en el dia a dia, sinó que també ens protegeix la salut a llarg termini. En un món que ens exigeix estar constantment deserts i disponibles, potser ha arribat el moment de reivindicar el dret al descans, ja que "el son és el fonament sobre el qual es construeix el benestar". ■

Coneixem el testimoni de cinc dones, amb ministeris diferents, al servei de la parròquia i la diòcesi

LA CONTRIBUCIÓ DE LES DONES A L'ESGLÉSIA

CARME ESCALES

És diumenge, i és a punt de començar la missa de dos quarts d'onze, a la parròquia de Sant Joaquim i Santa Isabel dels Pares Mínims, al barri barceloní del Guinardó. No hi ha gaires feligresos en aquesta hora, però els que hi són aprecien l'acompanyament amb l'orgue i els cants de la Rosa Maria Coll. "Agrada més una missa amb música, més ambientada", comenta l'organista i veu en aquesta missa.

Ho és des de l'any 1998. Aquell estiu, després d'haver quedat vídua, una cosina li va presentar una amiga, la Dolors, que feia catequesi en aquesta parròquia del Guinardó, i la va animar a participar en activitats. I aquell setembre, ja hi va anar.

"Primer, el pare Jaime em va proposar cantar a la missa en català dels diumenges", recorda la Rosa Maria. "El pare Vitorino, en saber que tocava bé el piano, em va dir que m'ensenyaria a tocar l'orgue." I així va ser. A

més, durant alguns estius va assistir a un curset d'orgue a Montserrat, per perfeccionar la tècnica.

Normalment, la Rosa Maria canta i toca a la missa de dissabte a la tarda i a la de diumenge al matí, però de vegades en fa tres el cap de setmana. Diumenge al vespre, qui toca l'orgue és la Conxita Carcellé, una veïna de la parròquia que des de l'any 1992 hi col·labora. És mestra de piano, i a més, tocava l'orgue, però feia temps que no ho feia fins que un diaca dels Mínims va demanar als assistents a missa qui podia tocar-lo. "I va ser l'ocasió per a tornar a practicar", rememora la Conxita. "Una missa acompanyada de la música d'orgue es viu sempre d'una altra manera. I si per alguna cosa no hi podem ser, la gent ens diu que ho troba a faltar", comenta. A ella l'acompanya cantant la M. Carme Simó.

La Rosa Maria havia portat també grups de catequesi, i avui, a part de cantar i tocar l'orgue, s'encarrega del rober que rep peces de roba i calçat que porten els veïns del barri i que, gràcies a la mediació parroquial, poden fer servei a altres persones. "Des de la nostra humil aportació, són moltes les coses que podem fer per la parròquia. I jo, més que res, ho faig pels feligresos", comenta.

"Això és un compromís personal, però evidentment, a l'estiu si som fora, fem una pausa", explica la Conxita. També forma part del grup de Pastoral de la Salut, amb el qual, ella i un religiós Mínim visiten una residència de persones grans. "Hi portem la comunió amb les formes ja consagrades i cantem. Jo toco el teclat", explica.

La Rosa Maria i la Conxita, i totes les dones que, com elles, es vinculen activament en una parròquia, van deixant l'empremta del que a poc a poc també hauria —troben— d'anar tenint més visibilitat en l'Església. "De mica en mica es va veient aquesta major participació de les dones, però arribar a les jerarquies ja costarà més", comenten.

El nomenament que va fer el papa Francesc de sor Simona Brambilla com a prefecta del Dicasteri per a la Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica parla d'aquest de mica en mica. És el primer cop que un càrrec així recau en una dona.

La Maria Teresa Cebrià se'n va alegrar, "especialment pensant que aquest dicasteri afecta directament tantíssimes dones consagrades". Ella és la cancellera del bisbat de Girona. Confia que "es continuïn fent

Agustí Codinach

Conxita Carcellé i Rosa Maria Coll tocant l'orgue a la parròquia de Sant Joaquim i Santa Isabel dels Pares Míנים, al barri barceloní del Guinardó.

ROSA MARIA COLL
“Des de la nostra humil aportació, són moltes les coses que podem fer per la parròquia”

MARIA TERESA CEBRIÀ
“Amb els homes sempre hem tingut un tracte de respecte mutu i un bon ambient de treball”

passos en la mateixa direcció de normalització de la presència de dones en càrrecs de responsabilitat, tant a les Esglésies locals com al Vaticà”.

Fins al nomenament de Cebrià, l'any 2002, a Girona el canceller havia estat sempre un prevere, tot i que en altres diòcesis sí que hi havia alguna dona. Les principals responsabilitats d'aquest càrrec són: donar fe de tots els tràmits, expedients i nomenaments, redactar documents i actes de la cúria i tenir cura de l'arxiu. Explica que “habitualment, el càrrec de canceller va lligat al de secretari general, amb tasques més de coordinació de la cúria”. I, en el cas de Girona, ho tenen repartit entre dues dones, ella i la Mercè Corominas i Ribas, que és secretària general i vicecancellera.

A gairebé tots els departaments de la cúria gironina treballen dones. La primera cap que va tenir la Maria Teresa al bisbat va ser una dona, la directora del Museu Diocesà. Ella l'ajudava en tasques de secretaria i inventari, com ho feia també per al delegat, a la Delegació diocesana de Patrimoni Cultural. D'allà va passar a Secretaria General, on principalment s'encarregava de la gestió de l'arxiu de la cúria.

“No m'ha suposat mai cap inconvenient que la majoria dels caps fossin homes, sempre hem tingut un tracte de respecte mutu i un bon ambient de treball”, diu Cebrià. Considera que “a l'Església hi ha moltes dones molt ben preparades

que poden assumir responsabilitats, amb el plus d'una sensibilitat pròpia que ens caracteritza i una mirada diferent sobre les situacions”.

LAIQUES I LAICS AMB MISSIÓ PASTORAL

Rosa Maria Sánchez Cornadó dirigeix el Secretariat de Laics i Laïques amb Missió Pastoral de l'arquebisbat de Tarragona. Tal com explica, “és una persona enviada pel bisbe a servir una o més parròquies al costat del rector. Les seves tasques depenen de la realitat de la parròquia, com la població, els grups i les necessitats que es van descobrint, així com de la disponibilitat del rector i la pròpia”. És un servei voluntari per a un temps determinat, i el nomenament es pot renovar. No té horari, sinó uns serveis a fer a la comunitat quan és necessari i es pot. Si convé una dedicació plena, es pot parlar d'una remuneració.

En el seu cas, ha viscut als pobles on va ser enviada. Ara, com les altres laïques que hi ha actualment, viu al seu poble, Alforja, i allà i a les parròquies agrupades, és on té la seva missió.

Com a directora, ha d'acollir les persones que es proposen per ser enviades, ajudar-les a valorar els pros i contres d'aquesta missió i presentar la seva valoració a l'arquebisbe. També coordina i acompanya les altres laïques en la vivència del seu servei, i organitza trobades.

Amb dinou anys, ja va demanar d'involucrar-se a la parròquia quan va arribar un mossèn nou a Alforja. Ell li va encarregar que fes una llista de persones que poguessin fer catequesi als infants. Després, va passar a coordinar la catequesi, preparar material per a les celebracions amb els infants, portar la comunió als malalts i fer la celebració de la Paraula els dies feiners que ell no podia. “Als pobles més petits hi havia pocs serveis i jo pensava: això que faig aquí ho podria fer en algun altre poble on no hi viu el rector. I així vaig començar a fer catequesi d'infants i adolescents a Arbolí, i també portava la comunió a un avi.”

Després d'un treball diocesà sobre què és l'Església i els ministeris, es va oferir per fer una missió. I el 1982 va ser enviada per l'arquebisbe Josep Pont i Gol a Bellmunt del Priorat.

Maria Teresa Cebrià és la cancellera del bisbat de Girona.

Rosa Maria Sánchez Cornadó preparant el parament litúrgic per a la missa que presidirà mossèn Vicenç Ribas a la parròquia de Sant Miquel Arcàngel d'Alforja.

ROSA MARIA SÁNCHEZ CORNADÓ
 “Un laic amb missió pastoral és una persona enviada pel bisbe a servir una o més parròquies al costat del rector”

ANNA MARIA ALMUNI
 “No es tracta d'empatar, o de triar dones pel fet de ser dones, sinó que les persones desenvolupem el que sabem fer”

COMUNIÓ EN LA DIVERSITAT LAICAL

A l'arxidiòcesi de Barcelona, la delegada de Formació i Acompanyament del Laicat és Anna Maria Almuni, membre de la Institució Teresiana. La seva funció és “acompanyar i promoure espais de formació en la realitat plural i diversa de les formes de viure la fe com laics i laiques”, detalla.

Ella ve del món de l'ensenyament. Ha estat professora de Matemàtiques a l'escola pública. Per tant, ha treballat molt amb joves, també des del seu moviment cristià i en grups d'un centre sociocultural. Va estudiar Teologia quan ja treballava. “Treballava molt pastoralment amb joves i vaig veure que necessitava una formació humanista i teològica”, argumenta.

Veu que, “en general, hi ha un procés d'integració de la dona a l'Església i en els darrers anys hi ha hagut un canvi evident. La Secretaria General al bisbat de Barcelona està en mans d'una dona, i a les secretaries generals dels altres bisbats, hi ha moltes dones també”.

Però, puntualitza: “No es tracta d'empatar, o de triar dones pel fet de ser dones, sinó que les persones desenvolupem el que sabem fer. Crec que des del Sínode hi ha una certa voluntat de fer-ho així.” I destaca, per exemple, que als instituts de Ciències Religioses i a la Facultat de Teologia hi hagi professores.

Ser dona enmig de tants homes

a la feina no li ha estat feixuc. “He sentit perfectament el suport de tot l'equip del bisbat”, afirma. Certament, recorda, “hem estat minoria en molts moments, però personalment a mi això no m'ha encongit mai”.

Sí que veu que “a l'Església, hem de treballar molt més les comunitats i fer que les dones hi desenvolupin responsabilitats. Si les comunitats són vives, la dona exerceix un paper claríssim de responsabilitats d'activitats, de lideratge, d'acompanyament, no de sagristia. Si només llegim i rentem les tovalles, això no funciona. Si la dona és responsable de l'acollida, l'acompanyament i de tants serveis com hi ha en una co-

munitat, aleshores les coses canviaran”.

Encara recorda quan estudiava Teologia, que algun professor li havia dit: “Tu estudies Teologia per si algun dia les dones poden presidir una Eucaristia?” Però ella responia: “No tinc cap vocació de capellà, la meua vocació és laica, no em sento cridada a res més.” Almuni creu que la dona i ellaic en l'Església han d'estar enmig del món, és el seu lloc. ■

Anna Maria Almuni durant una trobada preparatòria per al Congrés de Vocacions “Per a qui soc?”, celebrada al Seminari Conciliar de Barcelona.

Per Quaresma l'Església ens convida a tres pràctiques essencials: l'almoïna, la pregària i el dejuni

El Jubileu i les obres de misericòrdia

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolguts i benvolgudes, aquesta setmana hem iniciat el temps de Quaresma, i d'una manera especial, com a gran preparació per a la Pasqua, l'Església ens convida a tres pràctiques essencials: l'almoïna, la pregària i el dejuni. Convé indicar que aquest dejuni implica abstenir-nos de quelcom per tal d'ajudar amb més pressura els necessitats. Ja ho llegim en un dels prefacis de la missa d'aquest temps quaresmal, quan diu: "Perquè [Senyor] vós voleu que no saltres, pecadors, agraïm els vostres dons amb les privacions voluntàries, que moderen el nostre afany de su-

ficiència, són profitoses als pobres i així ens fan imitadors de la vostra gran bondat."

Adoneu-vos que aquest esperit penitencial es troba molt present en totes les disposicions de l'Any Jubilar. Com afirma el papa Francesc, amb l'exercici de les obres de misericòrdia i de penitència en l'Any Jubilar "som cridats a ser signes tangibles d'esperança per a molts germans i germanes que viuen en condicions de penúria" (*Spes non confudit*, n. 10). Així, doncs, els fidels poden obtenir el do de la indulgència jubilar mitjançant l'exercici de les obres de misericòrdia i de penitència, especialment amb els germans que es troben afeixugats per diverses necessitats, amb les quals testimonien la conversió empresa.

De la mateixa manera, els fidels podran obtenir el do de la indulgència jubilar si visiten durant un temps els germans que es troben en necessitat o en dificultat: malalts, empresonats, ancians en solitud, persones amb capacitats diferents... Aquestes obres de misericòrdia impliquen, a l'hora de la veritat, realitzar un pelegrinatge cap a Crist present en ells (cf. Mt 25,34-36). Amb tot, es tracta també de tenir present les habituals condicions espirituals, sacramentals i de pregària.

La indulgència plenària jubilar podrà ser aconseguida també mitjançant iniciatives que ajudin de manera concreta i generosa a l'esperit penitencial, redescobrint en particular el valor penitencial del divendres: abstenint-se, en esperit de penitència, almenys durant un dia, de distraccions banals —reals i també virtuals, induïdes, per exemple, pels mitjans de comunicació i per les xarxes socials—, i de consums superflus —per exemple, dejunant o practicant l'abstinència segons les normes generals de l'Església i les especificacions dels bisbes. També, el do de la indulgència es podrà obtenir atorgant una proporcionada suma de diners als pobres; sostenint obres de caràcter religiós, caritatiu o social, especialment en favor de la defensa i protecció de la vida en cada una de les seves etapes i de la qualitat d'aquesta, de la infància abandonada, de la joventut en dificultat, dels ancians necessitats o sols, dels migrants "que abandonen la seva terra a la recerca d'una vida millor per a ells i per a les seves famílies" (*Spes non confudit*, n. 13). També, dedicant una part del propi temps lliure a activitats de voluntariat que siguin d'interès per a la comunitat o altres formes similars de compromís personal.

Ben vostre. ■

Desitjo que les diverses reflexions i aportacions que ens adrecem els uns als altres ens ajudin a aprofundir en les virtuts cristianes

SALVADOR GIMÉNEZ

Bisbe de Lleida

La Quaresma del Jubileu

Estimats diocesans,
El passat dimecres vam començar el temps de Quaresma, que ens prepara per a la celebració de la Pasqua del Senyor. Són quaranta dies de reflexió demanant per la conversió personal i pastoral de tot cristià a l'Església i al món. La imatge del camí que cadascun de nosaltres recorre és molt suggeridor i afavoreix l'acceptació del lema proposat pel papa Francesc per al Jubileu d'enguany: "Pelegrins de l'esperança." Són dues paraules que es complementen i expliquen el sentit profund d'aquest any. Caminem cada individu segons la seva pròpia responsabilitat, però alhora ho fem junts, dins la comunitat eclesial, amb l'objectiu de servir la societat que ens envolta i presentant la persona de Jesucrist amb tot el que això suposa de compromís i d'esperança ferma en una meta anunciada, a la qual arribarem sostinguts per la gràcia.

Heu pogut comprovar com durant aquest any accentuem els aspectes més importants de la vida cristiana que ens suggereix el Papa en la convocatòria jubilar. Desitjo que les diverses reflexions i aportacions que ens adrecem els uns als altres ens ajudin

a aprofundir en les virtuts cristianes, evitant el cansament de sentir-ho repetidament i la rutina de parlar-ne. La gent de Càritas edita cada any un llibre per facilitar la vivència del temps quaresmal. El proposen per a tothom i és conegut i utilitzat per molts de vosaltres. El llibre d'aquest 2025 porta per títol *Allí on ens necessites, obrim camí a l'esperança*. Em sembla molt adient. Us ofereixo algunes frases, paràgrafs i titulars perquè sigui conegut per molts més lectors de tots els àmbits socials i eclesials.

Caminar és un acte d'esperança, saber que arribarem a una meta sense tenir la certesa de com serà el camí, com l'hem de transitar i quines alegries i obstacles hi trobarem. El temps quaresmal ens convida a posar-nos dempeus, a agafar el nostre bastó i una petita motxilla, i a avançar cap a la meta de la Pasqua, cap a la trobada amb Aquell que dona sentit a la nostra vida: Jesús.

Necessitem esperança. Tots coincidim que el dolor més gran que vivim actualment és la realitat de les guerres, totes les situacions de violència i conflicte que impedeixen viure en la pau i l'harmonia per a les quals hem estat creats. Ens dol la tragèdia d'una humanitat que oblidava els drames del passat i torna a ensopegar amb la brutalitat de la violència. Davant d'això, molts grups humans es desanimen, s'angoixen o es deixen vèncer. El papa

Francesc proposa alguns signes d'esperança que, després de descriure els efectes negatius de les diverses situacions, ens assenyalen les llums que aixequen l'ànim i la confiança. Acceptant la vulnerabilitat, existeixen camins per a l'esperança. Fins i tot Jesús es presenta com un home vulnerable, des del pessebre fins a la creu. La seva vida és un exemple que tenir cura dels altres, començant per les persones més fràgils, és el camí cap a una vida més plena.

La meua vulnerabilitat és un reflex del camí de Jesús cap a la Pasqua. A la societat actual, marcada per l'individualisme i l'autosuficiència, s'han produït grans oblits pel que fa a la nostra petitesa i a la solidaritat amb els altres. Recordeu una vegada més el contingut de l'encíclica *Fratelli tutti*, on el papa Francesc ens indica les exigències de la fraternitat, que no és una opció entre d'altres, sinó el germen essencial a través del qual podem descobrir la paternitat de Déu. I tot això des de la bondat, des de la sobrietat, des de l'hospitalitat fraterna, des de la tendresa. Com podeu veure, el nostre recorregut té molts matisos que ens permeten entreveure la presència de Jesucrist enmig nostre.

Déu vulgui que els cristians siguin llums del Ressuscitat per proposar a tothom un camí nou, ple d'esperança, que ens condueixi fins a la Pasqua.

Amb la meua benedicció i afecte. ■

CONSULTORI BÍBLIC

Quina és la primera cosa santa a la Bíblia?

FRA BERNAT FOLCRÀ

Biblista i monjo de Poblet

Una de les paraules més importants de la Bíblia és la paraula קָדוֹשׁ (*qadosh*), “sant”. Aquesta paraula expressa, més que altres, el misteri i la majestat de Déu. Quina és la primera cosa que es defineix com a santa a la Bíblia? Un altar, un lloc de culte, una muntanya? Sorprenentment, a Gn 2,3, al final del relat de la creació, hi surt per primera vegada a la Bíblia la paraula *qadosh*, i no està aplicada a un lloc definit en l'espai, sinó al temps: “Déu va beneir el dia setè i en va fer un dia *sagrat*.”

El primer de ser santificat no és el Temple, com podria esperar-se, sinó el *temps*, el dia setè del repòs sabàtic. Només després del pecat de l'adoració del vedell d'or es parla de la santificació de l'espai, amb la construcció del Tabernacle. Però santificar el temps va ser el primer. Després va seguir la santificació de l'home i, finalment, la de l'espai. La Bíblia no menysprea l'espai, però dona més importància al temps. Sap que fàcilment l'ésser humà queda atrapat per les coses materials i les realitats visibles que conformen l'espai. Sembla que Jesús mateix ho sap, i per això l'evangelista ens el mostra pregant i dejunant al desert, combatent contra les temptacions del tenir i el poder, que són les que perverteixen la dimensió de l'espai. Com escriu Abraham Heschel: “La vida té un sentit equivocat quan la conquesta de les coses de l'espai esdevé la nostra única aspiració... Durant sis dies a la setmana intentem dominar el món, el setè dia intentem dominar-nos nosaltres mateixos.”

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

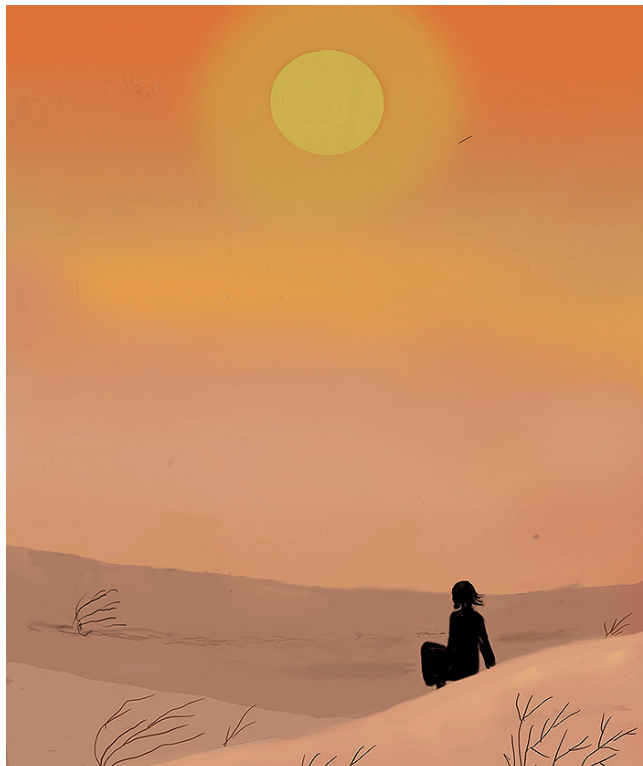
COMENTARI DE LA PARAULA

Jesús, portat per l'Esperit, fa la travessia del desert

JOSEP RIUS-CAMPS

Teòleg i biblista

Il·lustració: Glòria Monés

Lluc s'inspira en Mt 4,1-11, pel que fa a la tríada de proves a què Satanàs sotmeté Jesús en el desert durant els quaranta dies que hi fou portat per l'Esperit, però en canvia deliberadament l'ordre. En comptes de situar en el centre del tríptic l'emplaçament de Jesús en el pinacle del Temple, hi posa l'oferta de Satanàs a Jesús de tots els reialmes del món a canvi que es prosterni davant d'ell. Després de la destrucció del Temple ocorreguda l'any 70, en la ment de Lluc i de Teòfil, a qui dedica la seva obra, el Messies polític hadesbancat el Messies religiós. Lluc actualitza cada una de les proves a què Jesús fou sotmès, després que feu l'experiència de ser el Messies d'Israel, en tres moments clau de la seva missió.

A la prova de convertir les pedres en pans hi confrontarà la compartició dels pans i els peixos, precisament quan els Dotze, que volien desembarassar-se de la multitud, voldran apoderar-se d'ell amb els 5.000 homes adults per fer-lo Rei (Lc 9,10-17; Jn 6,15).

La muntanya “extraordinàriament alta”, on el diable va mostrar a Jesús tots els regnes del món, serà la mateixa, si ens atenim al Còdex Beza, on tindrà lloc la transfiguració (Lc 9,28-36; Mt 17,1).

Finalment, la prova amb què el diable invitava Jesús a tirar-se daltabaix des del pinacle del Temple, la farà coincidir amb l'escena en què alguns lloaven les pedres precioses i els carreus que adornaven el Temple, i Jesús preanuncià que els romans “no deixaran pedra sobre pedra en el mur, aquí, que no sigui enderrocada” (Lc 21,5-6 Beza).

A cada una de les temptacions satàniques Jesús respon amb una citació de l'Escriptura (mannà: Dt 8,3; manaments: Dt 6,13; pregària de confiança: Sl 91,11-12). La tercera citació: “No temptaràs el Senyor, el teu Déu”, Jesús, ungit plenament d'Esperit Sant, se la fa seva, fent-li veure a Satanàs qui era aquell a qui estava temptant.

De moment, el diable s'apartà d'ell, però tan sols “per un temps”. Pensava tornar a la càrrega. ■

Diumenge I de Quaresma

Lectura primera

Dt 26,4-10

Professió de fe del poble escollit

Lectura del llibre del Deuteronomi

Moisés digué al poble: “El sacerdot rebrà de les teves mans la cistella on portes les primícies dels fruits de la terra, i la deixarà davant l’altar del Senyor, el teu Déu. Després, a la presència del Senyor, el teu Déu, declararàs: ‘El meu pare era un arameu errant que baixà amb poca gent a l’Egipte per viure-hi com a foraster. Allà es convertiren en un gran poble, fort i nombrós. Els egipcis ens maltractaren, ens oprimiren i ens imposaren una feina dura. Llavors vam cridar al Senyor, Déu dels nostres pares, i ell escoltà el nostre clam i tingué en compte la nostra opressió i el nostre treball forçat. El Senyor ens va fer sortir d’Egipte amb mà forta i amb braç poderós, enmig de senyals, de prodigis i d’un gran pànic, ens va introduir en aquest lloc i ens va donar aquest país que regalima llet i mel. Per això he portat aquestes primícies dels fruits de la terra que vós, Senyor, m’heu donat.’ Després deixa aquells fruits davant el Senyor, el teu Déu, i adora’l.”

Evangelí

Lc 4,1-13

L’Esperit conduïa Jesús pel desert on era temptat pel diable

Lectura de l’evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús, ple de l’Esperit Sant, se’n tornà del Jordà,

Salm responsorial

90

Tu que vius a recer de l’Altíssim i passes la nit a l’ombra del Totpoderós, digues al Senyor: “Sou la muralla on m’emparo, el meu Déu, en qui confio.”

R. Estigueu vora meu en els perills, Senyor.

No et passarà res de mal, ni s’acostarà a casa teva cap desgràcia, perquè ha donat ordre als seus àngels de guardar-te en els camins. R.

Et duran a les palmes de les mans perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres, trepitjaràs lleopards i escurçons, passaràs sobre lleons i serpents. R.

Ja que ell s’ha fet tan meu, jo el salvaré, el protegiré perquè coneix el meu nom. Sempre que m’invoqui, l’escollaré, estaré vora d’ell en els perills, el salvaré, i tothom l’estimarà. R.

i durant quaranta dies l’Esperit el conduïa pel desert, i era temptat pel diable. Durant aquells dies no menjava res i a la fi quedà extenuat de fam. El diable li digué: “Si ets Fill de Déu, digues a aquesta pedra que es torni pa.” Jesús li va respondre: “Diu l’Escriptura que l’home no viu només de pa.” Després el diable se l’enduigué amunt, li ensenyà en un instant tots els reialmes de la terra i li digué: “Et puc donar tot aquest poder i la glòria d’aquests reialmes; tot m’ha estat confiat a mi, i ho dono a qui jo vull; adora’m i tot serà teu.” Jesús li

Lectura segona

Rm 10,8-13

Professió de fe del qui creu en Jesucrist

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Què diu l’Escriptura, germans? “Tens la paraula molt a prop teu; la tens als llavis i al cor.” Aquesta “paraula” és la fe que proclamem: si amb els “llavis” reconeixes que Jesús és el Senyor i creus de “cor” que Déu l’ha ressuscitat d’entre els morts, seràs salvat, perquè la fe que ens fa justos la portem al cor, i la professió de fe que ens duu a la salvació la tenim als llavis. Diu l’Escriptura: “Cap dels qui creuen en ell no serà defraudat.” Aquí no hi ha cap diferència entre jueus i no jueus: uns i altres tenen el mateix Senyor, que enriqueix tots els qui l’invoquen, perquè “tothom qui invocarà el nom del Senyor serà salvat”.

Vers abans de l’evangelí

L’home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu

respongué: “L’Escriptura diu: ‘Adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a ell tot sol.’” Després el conduí a Jerusalem, el deixà dalt la cornisa del temple i li digué: “Si ets Fill de Déu, tira’t daltabaix des d’aquí; l’Escriptura diu que ‘ha donat ordre als seus àngels de guardar-te’ i que ‘et duran a les palmes de les mans, perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres’.” Jesús li respongué: “Diu l’Escriptura: ‘No temptis el Senyor, el teu Déu.’” Esgotades les diverses temptacions, el diable s’allunyà d’ell, esperant que arribés l’oportunitat. ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC C; FERIA I
TEMPS DE QUARESMA
SALTERI: SETMANA 1

Març

9. DIUMENGE

Idiumenge de Quaresma, Morat. Lectures: Deuteronomi 26,4-10 / Salm 90 / Romans 10,8-13 / Lluç 4,1-13
SANTORAL: Francesca Romana, rel. i vídua; Pacià, b.

10. DILLUNS

Fèria, *Morat.* Lectures: Levític 19,1-2.11-18 / Salm 18 / Mateu 25,31-46
SANTORAL: Càndid, mr.; Macari, b.; Melitó, mr.; Maria Eugènia Milleret de Brou, rel. i fund.; Simplici, p.

11. DIMARTS

Fèria, *Morat.* Lectures: Isaïes 55,10-11 / Salm 33 / Mateu 6,7-15
SANTORAL: Àurea, ab.; Domènec Càm, mr.; Eulogi, prev. i mr.; Sofroni de Jerusalem, b.

12. DIMECRES

Fèria, *Morat.* Lectures: Jonàs 3,1-10 / Salm 50 / Lluç 11,29-32

SANTORAL: Bernat, b.; Innocenci I, p.; Lluís Orione, prev.; Maximilià, mr.

13. DIJOUS

Fèria, *Morat.* Lectures: Ester 14,1.3-5.12-14 / Salm 137 / Mateu 7,7-12
SANTORAL: Macedoni, Patrícia i Mostesta, mr.; Ramir, monjo i mr.; Roderic i Salomó, mr.

14. DIVENDRES

Fèria, *Morat.* Lectures: Ezequiel 18,21-28 / Salm 129 / Mateu 5,20-26
SANTORAL: Arnold, ab. i mr.; Florentina, vg.; Matilde, emp.

15. DISSABTE

Del dissabte, *Morat.* Lectures: Deuteronomi 26,16-19 / Salm 118 / Mateu 5,43-48
SANTORAL: Climent Maria Hofbauer, prev.; Lluïsa de Marillac, rel. i fund.; Madrona, vg. i mr.; Ramon de Fitero, ab. i fund.

El Sant 14 de març

Matilde de Ringelheim

Matilde era filla dels comtes Dietrich de Westfàlia i Reinhild de Dinamarca. Va ser criada per la seva àvia, l'abadessa del convent d'Eufurt, i es va casar amb Enric, duc de Saxònia l'any 909. Quan aquest va succeir el seu pare com a duc l'any 912, ella va aprofitar la seva influència per dur a terme un gran nombre d'obres caritatives. El 936 va quedar viuda, i va donar suport al seu fill Enric perquè succeís el seu pare al tron. En veure-ho, el seu altre fill, Otó, li va donar l'esquena i la va expulsar del palau. Això va fer que Matilde acabés renunciant a la seva herència i decidís retirar-se a casa seva, on va resar perquè els dos

germans es reconciliessin. Va viure humilment fins que va haver de posar pau entre els seus dos fills, que van entrar en guerra per decidir qui havia de succeir el tron, l'any 941. La batalla va acabar amb la mort d'Enric, el 955, en un moment en el qual Matilde es dedicava plenament a la caritat, i havia construït tres convents i un monestir. Finalment, Otó va anar a Roma el 962 per ser coronat emperador (fet sovint considerat com l'inici del Sacre Imperi Romanogermànic), i Matilde va tornar al tron. La santa va morir al monestir de Quedlinburg el 14 de març i allí va ser enterrada, al costat del seu marit.

JAUME GONZÁLEZ PADRÓS
Institut de Litúrgia ad instar
Facultatis

El moment de la presentació dels dons està intrínsecament vinculat al sacrifici veritable

Ofertori cristià o pagà?

És ben conegut que el moment de la litúrgia eucarística anomenat ofertori o, més precisament, presentació dels dons, ha estat l'espai on de forma més flagrant s'ha desobeït el que prescriu el Vaticà II, quan prohibeix canviar, treure o afegir res de la litúrgia (cf. SC 22, § 3). El més greu, però, és que les múltiples processons d'ofrenes que hem vist i veiem no solament són un monument a la fantasia sinó una paganització del moment eucarístic en qüestió.

Com apuntava molt bé el teòleg ortodox Alexander Schmemmann, el sentit de portar el pa i el vi a l'altar es va enfosquir del seu significat primordial: portar el sacrifici a la taula del sacrifici. Per això afirma que el sentit teològic d'aquest ritu consisteix fonamentalment en l'anticipació del sacrifici d'amor de Crist a través de la presentació de la "matèria" del sacrifici, és a dir, del pa i del vi. El problema, doncs, segons ell, rau en el fet que hem desvinculat mentalment el fet de portar el pa i el vi a l'altar del sacrifici redemptor que hi tindrà lloc.

La teologia, des del segle passat, ha emfatitzat amb raó que l'autèntic i radical ofertori s'esdevé dintre de la pregària eucarística: "Us oferim, oh Pare, el pa de la vida i el calze de la salvació", i que és aquí on nosaltres ens oferim en una mateixa oblació: "Que ell [el Crist] faci de nosaltres una ofrena eterna a fi que obtinguem l'herència amb els vostres escollits." Tanmateix, i precisament per això, el moment de la presentació dels dons

està intrínsecament vinculat al sacrifici veritable, cosa que ja insinua l'oració que el missal proposa per quan es presenta primer el pa i després el vi: "Us el presentem perquè es converteixi per a nosaltres en pa de vida", "...en beguda espiritual". També ho expressa la monició abans de la *super oblata*: "Pregueu, germans, perquè aquest sacrifici meu [de Crist] i vostre [del seu cos, l'Església]...", així com la resposta de l'assemblea: "Que el Senyor rebi de mans vostres aquest sacrifici..."

I és precisament des d'aquest sentit ple que esdevé significatiu que els fidels portin el pa i el vi a l'altar com l'ofrena del poble sant de Déu, ja que la seva vida està vinculada a aquests dons a través dels quals, un pic consagrat, s'expressa i s'enriqueix la pròpia consagració a Déu, i en ells reben, per la gràcia del sagrament, el mateix Crist ressuscitat.

No és per casualitat, doncs, que el missal afirmi que, "és convenient que la participació dels fidels es manifesti en la presentació del pa i del vi per a la celebració de l'eucaristia", i afegeix en perfecta lògica del *sacramentum caritatis* "o d'altres dons amb els quals s'ajuda a les necessitats de l'església o dels pobres" (IGMR 140), ja que la caritat de la comunitat cristiana té la seva font en l'altar.

Desdibuixar aquest moment de la presentació dels dons portant a l'altar altres coses és continuar amb la idea pagana que a Déu cal oferir-li presents, quan, de fet, en la celebració de la missa tot apunta al sacrifici redemptor i a la nostra comunió amb ell. ■

Viure la pau interior

Maite Brull, Filla de la Caritat, va impartir la conferència.

MARIBEL POU

El dissabte 15 de febrer va tenir lloc un recés del Moviment de Cristians de Pobles i Comarques a la granja-escola La Manreana, de Juneda, que va aplegar una setantena de persones. La jornada va comptar amb l'acompanyament de diversos consiliaris i també amb la presència de Mn. Adrià Bulai, rector de la parròquia de la Transfiguració del Senyor, de Juneda, des de l'inici del recés fins al final de la conferència.

El contingut d'aquest recés feia referència al document, en format de revisió de vida, que aquest curs estan treballant els grups del moviment: *Portadors de pau en un món de violències*. Tal com indicava el programa, després de la pregària inicial, Maite Brull, Filla de la Caritat, va fer la seva aportació sobre el tema a partir de la Paraula i de la contemplació de Jesús. Va proposar diverses qüestions per reflexionar durant el temps que, tot seguit, cadascú va disposar per al treball personal i interior.

La reflexió de la Maite va ser ambivalent: paraula i forma. D'una banda, el contingut, molt ben preparat i exposat, va respondre perfectament al tema proposat; de l'altra, la seva persona i la seva actitud transmetien l'experiència de la pau de la qual parlava. Suggestiments senzills, altres de més pregons, tots centrats en el Crist, constatant la necessitat de dedicar en

la quotidianitat temps a la pregària, a respondre "els 80.000 pensaments diaris que, segons els neurocientífics, passen pel nostre cervell".

I a fer l'esforç, davant d'actituds i fets que ens agredeixen, ens alteren i ens fan mal, ja sigui provinents d'altres o de situacions imprevisibles, de cercar una altra manera d'entomar-les, de reflexionar-les,

per tal d'extreure'n allò que ens pot fer veure-les des d'una perspectiva més positiva. Amb la voluntat de comprendre què ens pot estar dient allò a la nostra vida, propiciant, fins i tot, canvis d'actituds que asserenen l'interior i poden ser motiu de creixement personal.

Les aportacions de diverses persones a l'hora de la posada en comú també van ser riques. Alguns dels símbols escollits durant la reflexió de la Maite van ser el laberint descobert en un dels espais de La Manreana, el caragol, la fulla ressecada al costat de petites flors, el xai i la mare tocant-se i refregant-se, les ulleres de sol, la panotxa assecada, lleugera de pes, els petits excrements de moixons, la sopa de lletres inventada, el full en blanc, la ploma caiguda... Significats personals, desig comú: la pau interior, com viure-la i com oferir-la tot seguint Jesús.

L'alegria de dinar junts va tancar la trobada a l'espera de la Jornada Nacional de l'11 de maig, la qual tindrà lloc a Montserrat, responnent a la crida i a la celebració del Mil·lenari del monestir. ■

OSMOTIC
by CORSA

ARA DESCOMPTA **400€**

L'únic depurador per osmosi que no malgasta aigua.
Instal·la un **OSMOTIC** i oblida't de comprar aigua envasada.

BPA FREE, AUTOMÀTIC, LOW SODIUM, and a 'STOP' icon with a water drop.

T. 900 208 208
info@corsa.es
Sardenya, 397-399
08025 Barcelona

CORSA
50 1974 2024
SIEMPRE VIENDO EL VASO LLENO

+info

Cartes

Dignitat humana

Sovint em pregunto: què passa a la nostra societat que cada vegada està més deteriorada i veiem intolerància per tot arreu, i això ens priva de llibertat? Els ciutadans tenim drets i deures que han de ser respectats, i això de vegades no passa. Els intolerants volen imposar les seves idees de pensar i d'actuar en molts diferents ambients.

Al carrer, el jovent radical omple de cartells o insults als qui tenen idees diferents de les seves. En els àmbits de la sanitat, les nostres lleis respecten el dret d'objecció de consciència, tal com cal, quan es volen destruir vides, com en el cas de l'avortament o l'eutanàsia?

I en l'àmbit de la llibertat individual, si una persona reconeix que s'ha equivocat en escollir la seva identitat, no deixen rectificar en la seva decisió i no permeten acudir al terapeuta. En canvi, es permet hormonar adolescents o cirurgies antinaturals per canviar els atributs del sexe, que són irreversibles, fins i tot sense autorització dels pares?

És just tot això? No perjudica la realitat i la dignitat de la persona, i més si són adolescents?

M. ANTÒNIA GARCÍA

“Seràs, Viqui, per sempre un estel”

La Viqui Molins va morir la nit del 19 de febrer passat. A casa seva,

acompanyada de la Pilar i la seva comunitat, li va fallar el cor. S'esperava perquè ha estat el que més ha regalat: el seu cor. Quan es va fer teresiana, va demanar que es digués Victòria de Jesús; ara s'ha acomplert. Per a tots, ha estat un regal immens.

“Has donat tant d'amor i abraçades / que el teu cor ja demana repòs. / T'entreguem en els braços del Pare / ja sentim com et crida l'Espòs. / Tants que van morir a ta falda / ja surten a rebre't al cel, / i amb 'els nostres' entorn de la Taula, / seràs, Viqui, per sempre un estel.”

MN. XAVIER MORLANS

Compromís amb la lectura

Que professors d'escola i universitat es comprometin a promocionar la lectura em sembla una de les millors notícies dels darrers dies. Crear un estat d'opinió sobre la formació humanística resulta literalment essencial.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Trobada jubilar a El Rocío

El Jubileu de l'Esperança continua congregant diferents realitats de l'Església. Fa uns dies van ser els professors de Religió de les diòcesis d'Andalusia els que es van unir per celebrar una gran trobada jubilar a El Rocío. Més de 600 professors van arribar fins al santuari on va tenir lloc la celebració de l'Eucaristia presidida pel bisbe de Huelva, Mons. Santiago Gómez, i per Mons. Teodoro León, bisbe auxiliar de Sevilla i delegat dels bisbes d'Andalusia per a l'Ensenyament.

Aquest acte va enfortir els lligams d'unió entre el professorat de Religió d'Andalusia i va visualitzar la fortalesa i missió d'aquest col·lectiu en l'educació.

En un altre àmbit, als 90 anys d'edat, moria a Bolívia el bisbe missioner Nicolás Castellanos, el qual, després de pasturar la diòcesi de Palència durant més d'una dècada, es va embarcar rumb a Bolívia per lliurar-se als últims de la ciutat de Santa Cruz de la Sierra.

Allà va posar en marxa fa tres dècades la Fundació “Hombres Nuevos” per erradicar la injustícia i la pobresa extrema.

En el seu record, vam evocar les tres boniques pinzellades que aquest bisbe missioner va col·locar a l'Església: “Primer, ha de ser una Església enamorada. Com els enamorats ha de brillar sempre en el seu rostre un goig especial, una lluminositat clara, una emoció i un encant que contagii els altres; segon, ha de ser una Església esposa i mare. L'esposa està pendent de l'espòs, l'atén amb cura exquisida, procura sintonitzar amb la seva voluntat. La mare ofereix empara, caliu, cura, protecció; tercer, ha de ser una Església samaritana, curant sempre ferides i donant escalf als cors. La fe té futur per gaudir de la denominació d'origen: l'Esperit Sant.”

ANTONIO GIL

Sacerdot i periodista

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

L'Agrupació d'Associacions de la Setmana Santa de Tarragona es rejoyeneix per dinamitzar-la

Suposa un relleu generacional, tan volgut com necessari

JOAN BORONAT
Tarragona

La Setmana Santa de Tarragona es disposa a encarar una nova etapa, el primer pas de la qual és causat per la renovació de la junta directiva de l'Agrupació d'Associacions de la Setmana Santa de Tarragona (AASST), que aplega les tretze confraries i germandats que hi ha a la ciutat.

L'11 de novembre va prendre possessió l'elegit nou "comitè de presidència", com s'anomena, el qual l'integren quatre membres joves, l'edat dels quals oscil·la entre els 26 i 31 anys.

Aquesta renovació i rejoyeniment de la junta suposa el relleu generacional tan volgut com necessari en la majoria d'entitats i associacions cíviques de tota mena. Alguns dels nous responsables de l'AASST estan vinculats, des de sempre, en diferents congregacions, sovint per tradició familiar. Iván Medina (president) pertany, des de ben petit, al Cristo del Buen Amor i ha exercit com a tresorer de l'agrupació els darrers quatre anys; Georgina Gual forma part del Gremi de Marejants des de sempre; Xavier Balcells i Raquel Moreno completen l'òrgan de govern, que lidera una junta de 22 membres, representants de les diferents associacions.

Aquest comitè de presidència que relleva Francesc Seritjol, el qual encertadament ha estat vuit anys al capdavant de l'entitat, es proposa uns objectius ben clars: "La renovació generacional és necessària i la nostra entrada pot aportar l'actualització als nous temps, una nova dinàmica de treball i formes de gestionar, per a la qual cosa estem preparats", afirma Iván Medina. Admet que "els procediments canvien ràpidament, els tràmits, sol·licituds, permisos, certificats... es fan per internet, allò a què nosaltres ja estem avesats".

D'altra banda, els nous responsables de l'Agrupació d'Associacions de la Setmana Santa de Tarragona es mostren convençuts que "els nous temps requereixen canvis de models, adaptats i que siguin més atractius a la societat actual; no podem romandre de braços plegats i mantenir unes pràctiques que podien ser vàlides en el passat, però que ara han quedat obsoletes".

Medina admet que és cert que l'essència de la Setmana Santa no es pot alterar, però considera que "el fet religiós ha d'estar en simbiosi amb el vessant cultural i tradicional; l'expressió d'un sentiment religiós agafat de la mà de la realitat social. Que les confraries no siguin un cercle tancat, obrir-les a la ciutat, on totes les franges d'edat s'hi puguin veure representades, a través de la participació, i es facin seva la Setmana Santa".

Sobre això, consideren primordial intensificar la comunicació a través dels mitjans i incrementar la presència a les xarxes socials, "on els joves han de tenir un paper fonamental, en la creació d'audiovisuals, pòdcasts i material fotogràfic per a la difusió, que els motivi i afavoreixi la seva implicació".

És cert que a les processons, en molts casos, impera l'anonimat, el qual pot resultar poc gratificant o suggeridor: per exemple, els confreres amb la cucurulla, els portants sota els passos, però Medina assegura que "una vegada viscuda l'experiència crec que aquesta condició t'acaba atrapant. Proporciona convivència, sentiment d'equip i afavoreix l'amistat". El portaveu de la renovada AASST afirma que, per a molts joves, la Setmana Santa "esdevé el primer anunci de la nostra cultura religiosa. Sens dubte, és una manera de treure l'Evangeli al carrer i fer una catequesi per la ciutat".

IVÁN MEDINA
"El fet religiós ha d'estar en simbiosi amb el vessant cultural i tradicional"

Els joves membres del nou comitè de presidència.

Un altre aspecte que la nova junta vol recuperar és dinamitzar les activitats i accions solidàries que antigament havien caracteritzat les confraries i associacions, ateses les necessitats actuals, una tasca motivadora que demana entrega i generositat.

Entre els reptes marcats, figura completar els Espais de Setmana Santa, que es van inaugurar en la seva primera etapa, per visualitzar en un espai museïtzat la Setmana Santa tarragonina. Al Museu Bíblic es poden veure reproduïts els passos i misteris en miniatura, el qual exerceix de quilòmetre zero del recorregut que porta fins a l'església de Sant Agustí, on hi ha exposats vuit passos de quatre confraries que no tenen espai propi, a més de les vitrines de la galeria superior del temple, on les diferents agrupacions exposen elements i objectes que les identifiquen.

El pas següent serà intentar crear la Ruta de Setmana Santa, partint del Museu Bíblic, per visitar les diferents esglésies on es guarden els misteris. Per això, caldrà comptar amb la complicitat del mateix Museu Bíblic

i la conselleria de Turisme de l'Ajuntament de Tarragona per fer viable el projecte i incloure'l com una possibilitat més en el cartell de les visites turístiques i per al públic en general que ofereix la ciutat de Tarragona. ■

Centre Odontològic PRODENTS

Implantologia • Pròtesis • Estètica
Periodòncia • Endodòncia

Avinguda Madrid 36, 08028, Barcelona
93-3306050 / info@prodentsbcn.com

Jubileu per a les persones amb disCapacitat

Peregrinació a Roma del 26 al 30 d'abril

CORNELI ESTAFANELL

“Que el Jubileu ens ajudi a créixer en la fe i la solidaritat per fer realitat un món on ningú no es quedi enrere”

Pexels

Aquesta peregrinació a Roma convida a viure moments de fe i solidaritat.

ROSA MARÍA
JANÉ CHUECA

La Pastoral del Sord de Barcelona dins del Secretariat diocesà de Pastoral per a Persones amb disCapacitat organitza una peregrinació a Roma per participar en els actes del Jubileu i en la canonització de Carlo Acutis, del 26 al 30 d'abril. Com ens explica Corneli Estafanell Almodovar, aquest esdeveniment “és una oportunitat per viure la comunió amb el Papa, una experiència de l'Església universal, en la qual podem entrar en contacte catòlics amb disCapacitats de moltes procedències”. El Corneli és un jove amb pèrdua auditiva, col·laborador de la Pastoral del Sord, compromès amb la inclusió i la sensibilització. Participa en el servei d'interpretació de *La Missa* de La 2 en llengua de signes.

El Corneli reconeix que encara falta molt per millorar “la relació amb les persones amb disCapacitat a la nostra societat”. Per això, convida

a participar en aquesta peregrinació jubilar perquè representa “una oportunitat per acompanyar-les a viure una experiència de fe i procurar que les seves necessitats estiguin ben ateses. Tots podem aprendre mútuament: mostrar-nos la força de la fe davant les dificultats, compartint la solidaritat i el compromís en aquesta experiència de renovació i inclusió”.

Un dels moments importants serà la canonització de Carlo Acutis, un jove que “ens demostra que la fe i la tecnologia poden complementar-se de manera efectiva”, apunta el Corneli. I afegeix: “Un testimoni d'un jove que, malgrat les dificultats de la malaltia, ens ensenya que amb la fe i l'esperança podem afrontar-ho tot i trobar la felicitat i la pau.”

A Roma, l'església de San Giovanni Battista dei Fiorentini, al costat del riu Tíber, serà un centre d'acollida per a persones amb diferents disCapacitats durant aquest any jubilar, amb serveis específics per atendre'ls i informar-los. A més, hi haurà actes a la basílica de Sant Pere i al voltant, “procurant oferir una experiència

accessible per a tothom. Es vol cuidar la presència de persones amb diferents capacitats, que serà visible i implicarà tothom en la creació d'una comunitat més inclusiva i solidària”.

El papa Francesc és especialment sensible a aquest col·lectiu, i així ho demostra amb molts gestos de proximitat i inclusió. “Malgrat els avenços en sensibilitat i accessibilitat”, considera el Corneli, “encara és necessari consolidar una sinodalitat autèntica amb les comunitats. El gran repte consisteix a superar les barreres de comunicació, físiques, socials i estructurals, promovent un aprenentatge col·lectiu que enriqueix les experiències i permeti una millor adaptació a les noves realitats del futur”.

Amb el Centre de Pastoral Litúrgica, ens informa el Corneli, “tenim un projecte que inclourà els textos de l'evangeli en llengua de signes, com a part integral de l'evangelització i la inclusió, assegurant que cada persona pugui participar plenament de la litúrgia de l'Església”.

En aquest Jubileu, el Corneli expressa un desig: “Ens agradaria que donés fruits de veritable inclusió, on totes les persones, independentment de les seves capacitats, siguin reconegudes, escoltades i valorades. Que es trenquin barreres físiques i socials, que es promogui l'accessibilitat en tots els àmbits i que es construeixi una societat més justa, on la diversitat no sigui vista com un obstacle, sinó com una riquesa. Que el Jubileu ens ajudi a créixer en la fe i la solidaritat per fer realitat un món on ningú no es quedi enrere.” ■

PER A MÉS INFORMACIÓ
I INSCRIPCIONS:

619 672 691
PASTORALDISCAPACITATS@
ARQBCN.CAT

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

El planeta nan Ceres atrau l'atenció dels astrònoms

NASA Goddard Space Flight Center

El diàmetre del planeta Ceres fa uns 940 km.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Quan anàvem a col·legi ens deien que el sistema solar estava constituït pels planetes Mercuri, Venus, la Terra, Mart, Júpiter, Saturn, Urà, Neptú i també Plutó, que era l'últim, molt petit, descobert el 1930. Tots ho recordareu. Però la realitat és que hi ha molts més objectes que orbiten el Sol. Amb el telescopi, entre Mart i Júpiter es van anant descobrint petits astres que s'anomenaren asteroides i que també re-

bien noms mitològics, com els planetes. El seu conjunt és conegut amb el nom de "Cinturó d'asteroides". El que porta el nom de Ceres va ser descobert, des de Palerm, per Ciuseppe Piazzi el 1801 i és el més gran de tots, si bé el seu diàmetre només fa uns 940 km; per tant, molt més petit que el de la Lluna, de 3.474 km.

Pel que fa a l'indret on es troba Plutó, també s'hi han trobat molts astres petits (asteroides) que, en conjunt, constitueixen el "Cinturó de Kuiper" i Plutó en forma part, encara que sigui el més gran d'ells. En començar el segle actual, els astrònoms es plantejaren la nomenclatura d'aquests astres i l'acord que prengueren va ser anomenar "planetes nans" els més grans d'aquests astres, deixant el nom d'asteroides per a la resta, i així des del 2006 Ceres és un planeta nan i no un asteroide. També és planeta nan Plutó, perquè la seva mida no arriba a la d'un planeta ordinari.

La notícia que avui us haig de fer saber és el que els astrofísics han ob-

servat en Ceres i els ha cridat l'atenció. L'any 2007 els americans van posar en marxa la missió Dawn amb una sonda que havia d'explorar l'asteroide Vesta i Ceres. Aquesta sonda, després d'analitzar durant temps la superfície de Vesta, orbitant al seu voltant (primera vegada que un artefacte humà feia això amb un asteroide), a finals del 2012 passà a fer-ho amb Ceres. Les trobà amb la sorpresa de detectar-hi aigua glaçada a la superfície. A més, hi veié una certa activitat volcànica, cosa que mostrava calor interna i que podria fer que l'interior tingués aigua líquida en abundor. Però la sorpresa més gran va ser la troballa, el 2017, de potencials compostos orgànics a prop d'un volcà de l'astre. I seguirem més observacions...

Actualment, aquesta sonda Dawn es troba donant voltes a Ceres, cosa que pot durar dècades. Els interessants resultats obtinguts motiven el llançament d'una nova missió en un futur pròxim. Ja hi ha hagut diverses propostes. El sistema solar encara ens reserva sorpreses. ■

TRADICIONS REMEIERES

La dent de lleó o lletsó

Flickr / Frans Berkelaar

El lletsó és una de les plantes diürètiques més estimades en la medecina popular.

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**
Arxiver dels Caputxins

El lletsó (llet., *Taraxacum officinale*, o *Dens leonis*; cast., *amargón*), és una herba remeiera que, a casa nostra, també es coneix amb el nom de pixallits, queixal de vella i dent de lleó. És una de les plantes diürètiques més estimades en la medecina popular (d'ací el nom d'herba urinària o pixallits) i, alhora, és un dels millors depuratius del fetge, car afavoreix enormement la producció de líquids biliars.

Aquesta planta està agraciada amb nombroses propietats aperitives i antiescorbútiques i, a més, és un bon purificador de la sang. Les parts del lletsó emprades en les *officinae*, és a dir, en les apotecaries, són l'arrel i la fulla, que gaudeixen d'unes propietats cicatritzants que també ajuden a rebaixar els nivells de colesterol i d'urea. En la fitoteràpia s'empra la infusió de les fulles assecades i també la decocció de l'arrel bullida a foc lent. D'aquesta poció cal beure'n un vas al matí i un altre al vespre durant dos mesos alterns: tot un mes sencer i reposant el següent.

A propòsit de les virtuts del lletsó, els religiosos del convent barceloní de Santa Madrona ja posaren en relleu que "*las hojas y la raíz del amargón, planta herbácea tan común en nuestros prados, se usan en cocimiento para com-*

batir las enfermedades crónicas del hígado, la ictericia y la hidropesía y su cocimiento calma la tos y las irritaciones del pecho. Da muy buenos resultados contra los espantos de sangre, y es un excelente febrífugo y sudorífico" (BHC, *Pócimas de capuchino*, 46).

A nombrosos indrets ruderals de Catalunya hom hi troba una variant anomenada lletsó de paret (llet., *Sonchus tenerrimus*), que se solia menjar com a depuratiu quan la mata és encara tendra. Aquesta planta remeiera fou estudiada pel conegut botànic català Pius Font i Quer (†1964), qui n'assenyalà la seva "*virtut refrigerante con alguna astringencia, y así suelen gastarse sus hojas en los caldos medicinales*" (*Plantas medicinales*, 624). A l'article vinent, si a Déu plau, us parlaré de la verdolaga, que és també una planta molt refrescant i alhora medicinal. ■

MASSIMO RECALCATI

La llum de les estrelles mortes

Fragmenta Editorial, 2025, 134 pàg.

Què ens passa quan perdem un ésser estimat? Quin buit se'ns obre per dins, i com el processem? Aquest volum fa un estudi de la relació de la vida humana amb l'experiència traumàtica de la pèrdua.

Llibres més venuts el mes de FEBRER

+claret

FRANCESC

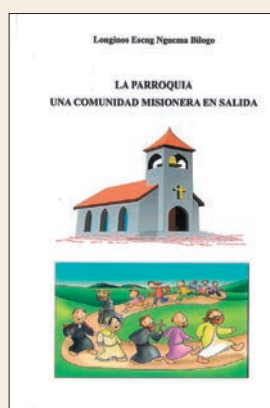
Esperança. L'autobiografia
Rosa dels Vents

JOAN ALBERT VICENS

Humans a Auschwitz
Editorial Claret

ARMAND PUIG I TÀRRECH

Antoni Gaudí, vida i obra
Pòrtic Edicions

LONGINOS ESENG NGUEMA

La parroquia. Una comunidad misionera en salida

Masquelibros, 2025, 158 pàg.

En aquest llibre es parla de la dimensió missionera del sacerdot i de la parròquia, basant-se en el magisteri del papa Francesc. La parròquia és el "rostre visible" de l'Església local i també universal.

GEORGE ORWELL

Per què escric

Edicions de 1984, 2025, 352 pàg.

Antologia de les narracions assagístiques de George Orwell, de rerefons gairebé sempre autobiogràfic, en què mostra realitats tan diverses com la pena capital i el colonialisme anglès, o bé oficis com el de crític literari.

SARAH BERNSTEIN

Manual per a l'obediència

Editorial Les Hores, 2025, 152 pàg.

Novel·la sobre l'augment de la xenofòbia, vist a través dels ulls d'una novinguda en una ciutat sense nom. L'autora explora qüestions com el desarrelament i l'herència, alhora que fa una meditació sobre la supervivència.

CRÍTICA DE TEATRE

Atrapats en el fil matiner del Phil

ANDREU SOTORRA

andresotorra@gmail.com

© David Ruano

L'actor Roc Bernadí en una escena del musical "El dia de la marmota" que protagonitza al Teatre Coliseum de Barcelona.

Si hi ha algú que, ara fa trenta anys, va veure la pel·lícula original d'*El dia de la marmota*, protagonitzada per l'actor Bill Murray i l'actriu Andie MacDowell i, per atzar, no li va agradar... diguem que ara sí que li agradarà la versió musical que ha produït Nostromo Live i que aporta el debut en la gran direcció de l'actor Enric Cambray, substituït si us plau per força, arran de la baixa mèdica de qui l'havia de dirigir, Àngel Llàcer.

La versió catalana del musical *El dia de la marmota* és la primera adaptada i traduïda en una llengua diferent de l'anglesa i representa una de les apostes musicals més sonades dels últims temps —amb el permís de *Mar i cel*—, una aposta amb la garantia d'oferir un espectacle total i apte per a tota la família.

Un advertiment per a espectadors que volen anar per feina: pot ser que la trama d'*El dia de la marmota* els avorixi una mica i els faci escapar algun badallet. Que tinguin en compte que el títol no enganyi perquè parla de la "marmota". Però aquest risc se supera amb escreix perquè, malgrat les dues hores i mitja amb entreacte,

la interpretació de la companyia, la interpretació musical, l'ànima que té la banda sonora, el vestuari i el moviment coreogràfic dels setze intèrprets desvetllen qualsevol escèptic del gènere.

L'altre mèrit del musical és la interpretació dels principals protagonistes. El primer, l'actor i cantant Roc Bernadí (Phil Connors, el meteoròleg), que porta la batuta durant tota la representació i ho fa amb un alt nivell. Ell, juntament amb l'actriu i cantant Diana Roig (Rita Hanson, la productora) formen un tàndem d'alta volada.

Tot plegat té lloc davant d'una escenografia funcional, amb cinc casetes unifamiliars que es mouen com en un joc didàctic de fusta i que amaguen al darrere cadascun dels altres espais on tenen lloc algunes de les accions. El musical és una comèdia romàntica darrere la qual és inútil buscar-hi alguna cosa més que no sigui el divertiment, el plaer de la bona interpretació, la plenitud de les intervencions corals, els gags humorístics i els moments més delicats i sensibles d'algunes de les intervencions solistes. ■

AMB BON HUMOR

"EL DIA DE LA MARMOTA"

LLIBRET: Danny Rubin

MÚSICA I LLETRES: Tim Michin

TRADUCCIÓ I ADAPTACIÓ

CATALANA: David Pintó

INTÈRPRETS: Alexandre Ars,

Roc Bernadí, Júlia Bonjoch, Oriol

Burés, Clàudia Bravo, Sol Carner,

Ernest Fuster, Marc Gómez, Edgar

Martínez, Eduard Mauri, Paula

Pérez, Diana Roig, Joana Roselló,

Pol Roselló, Júlia Saura, Carles

Vallès

DIRECCIÓ COREOGRÀFICA: Miryam

Benedited

DIRECCIÓ MUSICAL: Manu Guix

DIRECCIÓ ESCÈNICA: Enric

Cambray

Teatre Coliseum, Barcelona

Fins al 22 de març

CRÍTICA LITERÀRIA

Fang

ROSA M. BOIXAREU

Biblista

El fang es refereix a la barreja pastosa d'aigua i terra d'un color marronós més o menys intens i consistència desigual. Entenc que és el protagonista metafòric del relat, juntament amb la seva protagonista real: Dolça. Al costat d'altres personatges reals, imaginaris... l'autor se'n serveix "per explicar històries". És una narració oral posada per escrit, guarnida amb parla tarragonina.

ANTONI VECIANA

Dolça a la Torre de Fang

La Segona Perifèria, 2024, 185 pàg.

Ramon Berenguer III, comte de Barcelona, es casa en terceres núpcies amb Dolça de Provença; interessos territorials. Som a començaments del segle XII i Dolça emprèn el viatge cap a Barcelona amb la narradora, musulmana, esclava, serventa, regal de casament, se'ns presenta com una Xahrazad; amb les donzelles Antiga i Nicolaua. Aquest és el marc narratiu, vital, del llibre. I en aquest marc l'autor fantasieja amb els recursos del seu temps: llegendes, rondalles populars (com les bruixes d'Altafulla, Jan de l'Os), creences, sortilegis, rituals i, entremig, novel·la la vida de Dolça atrapada en un món fosc, marronós, com el fang. Però el fang també és creatiu: l'artista en fa obres d'art; de la brutalitat amb què Dolça viu es va formant una personalitat coratjosa, lliure, que porta el seu rebuig a transformar la venjança de l'espòs en una rèplica abillada de dignitat. El capítol XXII, *Les Cartes*, no tenen pèrdua.

La Torre del Fang, antiga masia de Barcelona, avui en desús, és l'espai de llibertat, d'evasió, de Dolça: regalima simbologia. El fang és modelable, però quan s'asseca esdevé dur, ferm, trencadís; l'imaginari de la torre és una desafiant inexpugnabilitat. El comte pot guanyar batalles, sotmetre, imposar cruelment, però no és capaç de torçar una digna voluntat forjada pel dia a dia: Dolça és com la torre i com el fang. Ha esdevingut mestressa de si mateixa. No ha nascut així, s'ha anat fent. Com el Josep del Gènesi. Com tantes Dolces i tants Joseps.

"Acabo en el moment adequat, erta, dreta, com una comtessa, el govern de la qual sempre ha estat la seva felicitat més pura, i la seva llibertat, el seu domini més preuat a la Terra." Dolça fa present els versos de Jorge Guillén, "*jCima de la delícia!*, / *Todo en el aire es pájaro*". ■

UN NOU LLINDAR

Preguntes quaresmals

En el seu missatge de la Quaresma d'enguany, el papa Francesc fa una crida a la conversió i assenyala la necessitat de caminar junts en l'esperança, temes clau del Sínode i de l'Any Jubilar. Vet aquí les preguntes:

Com em deixo interpel·lar per la condició de pelegrí? Estic realment en camí o una mica paralitzat, estàtic, amb por i falta d'esperança; o satisfet en la meua zona de confort? Busco camins d'alliberament de les situacions de pecat i falta de dignitat? Seria un bon exercici quaresmal confrontar-se amb la realitat concreta d'algun migrant o pelegrí, i deixar que ens interpel·li, per descobrir el que Déu ens demana, per ser millors caminants cap a la casa del Pare. Aquest és un bon "examen" per al vianant.

En aquesta Quaresma, Déu ens demana que comprovem si en la nostra vida, en les nostres famílies, en els llocs on treballem, en les comunitats parroquials o religioses, som capaços de caminar amb els altres, d'escoltar, de vèncer la temptació de tancar-nos en la nostra autoreferencialitat.

Preguntem-nos si som capaços de treballar junts com a bisbes, preveres, consagrats i laics, al servei del Regne de Déu; si tenim una actitud d'acollida, amb gestos concrets, cap a les persones que s'apropen a nosaltres i a tots els qui són lluny. És la conversió a la sinodalitat.

Preguntem-nos: tinc la convicció que Déu perdona els meus pecats, o em comporto com si pogués salvar-me tot sol? Anhele la salvació i invoco l'ajut de Déu per acollir-la? Visc concretament l'esperança que m'ajuda a llegir els esdeveniments de la història i m'impulsa al compromís per la justícia, la fraternitat i la cura de la casa comuna, actuant de manera que ningú quedi enrere?

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

Catalunya + Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitals

Amb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro

Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià
Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat

Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:

Mercè Alonso, Júlia Ballester-Plané, Pilarín
Bayés, Rosa Maria Boixareu, Joan Boronat,
Esther Borrego, Dayana Yaraim Carril-
lo, Ángeles Conde, Carme Escales, Juanjo
Fernández, Bernat Folcrà, Tica Font, Maite
Garcés, Antonio Gil, Jaume González Padrós,
Ignasi Miranda, Glòria Monés, Francesc Nico-
lau, Joan Pallarès-Personat, Pepe Pedregosa,
Maribel Pou, Quique, Josep Rius-Camps, Va-
lentí Serra, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull
**Redacció, administració, publicitat i
promoció:**

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-
cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon
industrial El Cementiri. Tel. 938 788
403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT
FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79
ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per

Les opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **dimarts 11 de març**, a les 19.00,
concert de Spectrum Community
School a favor de la Fundació Mira-
da de Esperanza; el **dimecres 12**, a
les 19.00, concert d'Eckard Ensem-
ble per a la Fundació Manos Provi-
dentes; el **divendres 14**, a les 20.00,
Quartet de Bortniansky (taquilla
inversa); el **dissabte 15**, a les 20.15,
concert a favor dels afectats per la
dana a València (c/ Consell de Cent,
293 - Barcelona).

AULAS MOUNIER

El **dijous 13 de març**, a les 19.00,
Cultura i drets humans amb J. L. Pérez
Francesch moderat per Albert Llorca
(c/ Diputació, 231 - Barcelona).

MIL·LENARI DE MONTSERRAT

El **dijous 13 de març**, a les 20.00, ro-
manticisme coral amb el cor de cam-
bra del Palau, Balthasar Neumann
Chor, Julian Prégardien i Xavier Puig,
al Petit Palau del Palau de la Música
Catalana de Barcelona.

QUARESMA

El **dissabte 15 de març**, a les 19.00,
vetlla de Quaresma al monestir de
Sant Pere de les Puel·les (c/ Anglí, 55
- Barcelona).

AMICS DE L'ORGUE DE LES CORTS

El **diumenge 16 de març**, a les 18.00,
concert d'orgue de Quaresma amb
alumnes del professor Eudald Dantí
(parròquia de Santa Maria del Remei,
pl. Concòrdia, 1 - Barcelona).

BETÀNIA

El **diumenge 16 de març**, a les 10.00,
recés dirigit per fra Francesc Sánchez,
o.f.m.cap., a la casa Betània de Cornellà
de Llobregat (tel. 933 751 102).

BASÍLICA DE LA CONCEPCIÓ

El **diumenge 16 de març**, a les 19.30,
conferència quaresmal de Mons.
Francesc Conesa *Vers una Església més
sinodal per a l'evangelització* (c/ Roger
de Llúria, 70 - Barcelona).

CRISTIANISME I JUSTÍCIA

Els **dijous del 27 de març al 24 d'abril**,
a les 19.00, curs *Textos bíblics per acom-*

panyar els Exercicis Espirituals amb M.
Claustre Solé (tel. 933 172 338).

EXERCICIS BÍBLICO-ESPIRITUALS

El **cap de setmana 29 i 30 de març**, a la
casa Betània, exercicis sobre *La Bíblia
nos ayuda a afrontar los problemas* (tel.
652 078 868).

Lleida

IREL

El **dijous 13 de març**, a les 18.00, con-
ferència *Futur de la humanitat* amb Jo-
sep M. Forné, a l'aula magna de l'Ins-
titut d'Estudis Ilerdencs.

JUBILEU DE L'ESPERANÇA

El **diumenge 16 de març**, a les 11.00,
acte diocesà a la Seu Vella de Lleida.

Sant Feliu de Llobregat

MÚSICA DEL MIL·LENARI

El **dimecres 12 de març**, a les 21.00,
motets i salms del romanticisme ale-
many a la basílica de Montserrat.

Tarragona

MESTRES DE CAPELLA

El **dissabte 15 de març**, a les 11.00,
conferència de Montserrat Canela *Els
mestres de capella de la catedral de Tar-
ragona* al Museu Bíblic Tarraconense.

Tortosa

DERTOSA SACRA

El **dissabte 15 de març**, a les 11.30, vi-
sita guiada a l'església de la Mare de
Déu de l'Assumpció de Flix amb Irineu
Visa (reserves: tel. 722 280 933).

Vic

COVA DE MANRESA

El **cap de setmana del 28 al 30 de
març**, recés de Quaresma *Diposar-se a
l'alegria de la Pasqua* (tel. 938 720 422).

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè les famílies dividides trobin en
el perdó la curació de les seves ferides
redescobrint en les diferències les ri-
queses de cadascú

ANNA M. SALVADOR

Responsable de la catequesi especial de Terrassa

Celebració dels 40 anys de la catequesi especial a la parròquia de Sant Cristòfol de Terrassa, el 8 de febrer.

“La clau és oferir l’amor immens de Déu als infants i adolescents discapacitats”

CARME MUNTÉ MARGALEF

La catequesi especial va néixer fa 40 anys a l’arxiprestat de Terrassa gràcies a la inquietud de diversos catequistes per acompanyar i ajudar a viure l’amor de Déu als infants discapacitats. Entre ells s’hi compten Gaspar Ortí, ja mort, i la seva esposa Anna M. Salvador, que ha estat la continuadora i responsable juntament amb altres catequistes. El dissabte 8 de febrer la parròquia de Sant Cristòfol de Terrassa va acollir una missa d’acció de gràcies, presidida pel bisbe Salvador Cristau, que va confirmar dos catequitzands.

Fa 40 anys, juntament amb el seu marit, van impulsar la catequesi especial. D’on sorgia la preocupació i necessitat?

Va ser una tasca en què intervingueren moltes persones. La petició que feien els pares a les parròquies perquè els seus fills poguessin rebre la comunió va fer que Mn. Lluís Bonet, Mn. Andreu Pasqual i Mn. Robert Valls, al davant d’un grup de laics encapçalats per Montserrat Boada i Gaspar Ortí, obrissin nous camins després que els predecessors, el pare Josep M. Segura, escolapi, i Josep M. Jarque fossin els impulsors d’aquesta catequesi aquí a Terrassa (1964-1973). Juntament amb ells ens hi vàrem anar incorporant altres persones.

Quines són les claus per adaptar la catequesi als infants amb discapacitat?

La clau més important és oferir l’amor immens de Déu envers aquestes persones preferides de Jesucrist. L’objectiu i funció de la catequesi no és principalment comunicar un saber, sinó una experiència de Déu. També és veritat que els continguts s’han adaptat a les característiques dels infants tenint present la pedagogia actual.

Com és la vivència de Déu dels infants amb discapacitat?

Molts d’ells poden fer una adhesió voluntària i personal a Déu des de la senzillesa evangèlica dels més petits. Manifesten una manera de fer enriquida per uns valors de forta amistat, respecte als uns dels altres, el saber compartir, escoltar i atendre necessitats, tot dins la seva especificitat però en profunditat, de forma que poden plantejar-nos un camí de renovació personal a nosaltres pel seu testimoni.

En el temps transcorregut, ha canviat la visió social de les persones amb discapacitat?

Hem de reconèixer que amb el pas dels anys cada vegada s’ha anat prenent més consciència d’aquests infants i la seva acceptació social ha anat creixent. La societat pren percepció que són persones amb la mateixa dignitat que totes les altres. Tenen el dret de descobrir i experimentar que són estimats per Déu, poden tenir una experiència privilegiada d’Ell i que el seu desenvolupament els fa sentir-se valorats, acceptats, protegits i estimats. La nostra missió com a Església continua sent la mateixa: acompanyar-los, ajudar-los en el seu creixement com a fills de Déu. És una tasca que ens omple de satisfacció i ens sentim instruments en mans de Déu, que mostra la seva predilecció pels més petits i vulnerables.

RÀDIO ESTEL

NOVA TEMPORADA, AMB MÉS CONTINGUTS SOCIALS I RELIGIOSOS

ESCOLTANT, SENTIRÀS!

WWW.RADIOESTEL.CAT